

JOI, 8 OCTOMBRIE 2009

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 9.05)

2. Depunerea documentelor: a se vedea procesul-verbal

3. Summitul G-20 de la Pittsburgh (24-25 septembrie) (proponeri de rezoluție depuse): consultați procesul-verbal

4. Efectele crizei economice mondiale asupra țărilor în curs de dezvoltare (proponeri de rezoluție depuse): consultați procesul-verbal

5. Libertatea informației în Italia (dezbateri)

Președintele. –Următorul punct de pe ordinea de zi este declarația Comisiei privind libertatea de informare în Italia.

Viviane Reding, membră a Comisiei. – Dle Președinte, libertatea de exprimare și libertatea de informare reprezintă un fundament al unei societăți libere, democratice și pluraliste. Aceasta este convingerea mea fermă ca fost jurnalist și este și convingerea fermă a Uniunii Europene. Din această cauză, toate instituțiile UE – Parlamentul, Consiliul și Comisia – au semnat Carta drepturilor fundamentale a UE, al cărei articol 11 prevede că: „Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a transmite informații sau idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Libertatea și pluralismul mijloacelor de informare în masă sunt respectate.”

Aș dori să reamintesc faptul că la articolul 51 alineatul (1) din Carta UE se prevede, de asemenea, unde și când se aplică aceste drepturi fundamentale. Citez din nou: „Dispozițiile prezentei carte se adresează instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, cu respectarea principiului subsidiarității, precum și statelor membre”, dar „numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii”.

În cadrul sferei de competență a UE, pe care trebuie să o respectăm, Comisia Europeană a apărut întotdeauna libertatea mijloacelor de informare în masă, libertatea de exprimare, libertatea de informare și libertatea presei, atât în interiorul UE, cât și în relațiile noastre externe cu țări terțe. Reamintesc, în special, rolul important jucat de Directiva UE „Televiziune fără frontiere” care, începând cu 1989, a garantat faptul că cetățenii din toate statele membre UE sunt liberi să recepționeze, fără restricții, programe de televiziune din alte țări ale UE; o directivă a UE care a contribuit, în mod substanțial, la asigurarea liberei circulații a informației dincolo de frontiere și a unui peisaj mediatic mai pluralist în toate statele membre. În acest context, aș dori să mulțumesc Parlamentului European pentru ajutorul acordat Comisiei în vederea obținerii unei versiuni modernizate a acestei directive care extinde libertatea de informare dincolo de frontiere, de la difuzarea programelor de televiziune, la alte servicii audiovizuale și, în special, la cele transmise prin intermediul internetului.

Această directivă trebuie să fie pusă în aplicare de către toate statele membre ale UE până la sfârșitul anului și va avea contribuții importante în vederea asigurării unui peisaj pluralist și în ceea ce privește mediul online. Permiteți-mi să reamintesc, de asemenea, alte trei elemente foarte importante din această directivă.

În primul rând, promovarea producțiilor TV independente. Există o normă în directivă care prevede că stațiile de emisie trebuie să rezerve cel puțin 10% din timpul lor de emisie sau 10% din bugetul lor de programe pentru opere europene create de producători independenți de stațiile de emisie.

În al doilea rând, directiva prevede în versiunea sa modernizată dreptul jurnaliștilor și al agențiilor de știri de a avea acces la scurte extrase pe teritoriul UE în vederea realizării de reportaje scurte.

În al treilea rând, și acest lucru este de o importanță covârșitoare, în noua directivă există o referire la necesitatea de a avea organisme independente de reglementare media la nivel național. Aceasta este o referire care a fost propusă de Comisie și care a putut fi în cele din urmă adoptată datorită sprijinului puternic din partea Parlamentului European. Prin urmare, în ceea ce privește sectorul radiodifuziunii, directiva „Televiziune fără frontiere” modernizată poate fi văzută ca o cartă a libertății de informare transfrontalieră în UE.-

Permiteți-mi acum să amintesc alt aspect important care intră în domeniul de competență al UE în care această instituție poate să acționeze și a acționat în sprijinul pluralismului mijloacelor de informare în masă. Este vorba de politica de gestionare a spectrului de frecvențe radio. Știți cu toții că nu poate exista radiodifuziune fără acces la spectrul de frecvențe radio, iar scopul politicii UE este de a garanta faptul că toți actorii de pe piață beneficiază de acces nediscriminatoriu la spectrul de frecvențe radio. Autoritățile naționale nu au, prin urmare, dreptul să înghețe, prin intermediul alocării spectrului de frecvențe, situația competitivă de pe piața mijloacelor de informare în masă în beneficiul operatorilor deja activi pe piața respectivă. Curtea Europeană de Justiție a confirmat, de altfel, acest principiu important, care decurge direct din libertatea de a furniza servicii, în hotărârea sa Centro Europa. Comisia a salutat hotărârea respectivă, considerând-o ca o contribuție la concurența loială și ca o bază importantă pentru consolidarea pluralismului mijloacelor de informare în masă. Pe această bază, Comisia a acționat în mod repetat împotriva statelor membre în care sistemul de gestionare a spectrului de frecvență părea să fie în contradicție cu acest principiu.

De exemplu, aș dori să reamintesc procedurile privind încălcarea dreptului comunitar din 2006 referitoare la alocarea spectrului de frecvențe radio din Italia, pe care le-am inițiat împreună cu colega mea, Neelie Kroes. Sub presiunea acestei proceduri, autoritățile italiene își modifică acum abordarea. Rezultatul acesteia va fi o deschidere substanțială a pieței și un câștig pentru pluralismul mijloacelor de informare în masă. Politicile de gestionare a spectrului de frecvențe reprezintă un exemplu clar de domeniu în care UE poate acționa în cadrul sferei sale de competențe pentru a consolida concurența pentru resursele de care depind radiodifuzorii, și, prin urmare, pentru a întări pluralismul mijloacelor de informare în masă.

În ceea ce privește presa scrisă, competențele UE sunt în mod semnificativ mai limitate. Presa scrisă este unul din acele prime exemple de competențe naționale, sau chiar regionale, și situația ei reflectă foarte des tradițiile culturale variate din diferitele noastre state membre. Prin urmare, nu există legislație UE specifică privind presa scrisă, nici nu poate exista o astfel de legislație în temeiul tratatelor în vigoare. Cu toate acestea, în instituțiile UE și, în special, în Comisia Europeană am urmărit întotdeauna evoluțiile din presa scrisă de pe teritoriul UE. Îmi amintesc că, în calitatea mea de comisar al UE pentru mass-media, am avut numeroase întâlniri cu redactorii șefi din întreaga Europă pentru a discuta probleme curente legate de libertatea și pluralismul mijloacelor de comunicare în masă.

În iunie 2009, acestea au condus la adoptarea Cartei europene privind libertatea presei, redactată de jurnaliști din întreaga Europă. Am sprijinit pe deplin această carte atunci când mi-a fost prezentat rezultatul final al acestei activități. Carta privind libertatea presei, inițiată de comunitatea jurnaliștilor europeni, reprezintă o reafirmare importantă a valorilor principale consacrate în texte legale fundamentale, cum ar fi Carta drepturilor fundamentale a UE. Este vorba, de asemenea, despre o atenționare pentru toți factorii de decizie politică în sfera lor de competență în sensul că, pentru a avea libertate reală a presei, autoritățile publice au într-adevăr un rol de jucat: acestea trebuie să fie pregătite să protejeze libertatea de exprimare și să încurajeze dezvoltarea acesteia. Carta constituie, prin urmare, un important pas înainte care consolidează aceste valori și drepturi fundamentale, permițând jurnaliștilor să le invoce împotriva guvernelor sau a autorităților publice politice ori de câte ori simt că libertatea activității lor este amenințată în mod nejustificat.

Onorabili membri vor vedea că instituțiile UE și, mai ales, Comisia manifestă un puternic angajament politic față de drepturile fundamentale și față de libertatea de informare, de exprimare și a mijloacelor de informare în masă. Ne utilizăm competențele pentru a susține aceste drepturi și libertăți în activitatea noastră, pe baza tratatelor, și vom continua să facem acest lucru.

Totuși, permiteți-mi să ating și un alt aspect important, și anume faptul că drepturile fundamentale care se aplică politicilor UE nu fac ca UE să fie competentă pentru toate aspectele legate de drepturile fundamentale într-un stat membru sau altul. Nu trebuie să uităm faptul că statele membre au constituții, multe din ele cu tradiții îndelungate, și că în toate statele membre există tribunale, instanțe de recurs și curți constituționale care garantează respectarea și punerea în aplicare a drepturilor fundamentale atunci când autoritățile naționale acționează. Am avut un astfel de exemplu chiar ieri, în Italia.

Acesta este rezultatul faptului că avem o diviziune a muncii, întrucât Europa nu este un superstat, ci este alcătuită din 27 de state membre suverane și ea va continua să funcționeze astfel și în temeiul noului Tratat de la Lisabona.

Prin urmare, v-aș ruga să nu folosiți instituțiile UE pentru a rezolva probleme care ar trebui, conform tratatelor noastre, să fie rezolvate la nivel național. Nu ar trebui să pretindem un rol pe care nu îl avem, și nu îl vom avea nici în temeiul Tratatului de la Lisabona. Să ne concentrăm aici pe punerea eficientă în aplicare a normelor, principiilor, drepturilor și libertăților în domeniile în care UE este competentă. Aceasta poate să conducă la progrese foarte importante, și am menționat câteva exemple concrete în discursul meu.

Permiteți-mi să mai adaug un exemplu de situație în care am putea acționa. Paul Rübig, un membru al acestui Parlament, a propus recent într-un amendament la proiectul de buget un nou program UE denumit Erasmus pentru jurnaliști. Un astfel de program le-ar fi permis jurnaliștilor, în perioadele dificile pentru presa scrisă, să coopereze pentru o perioadă de timp limitată cu personalul editorial din alte state membre. Acesta ar permite, de asemenea, jurnaliștilor să descopere situația politică, economică și socială din alte state membre și să scrie despre aceasta. Ar permite jurnaliștilor să compare situația din întreaga Europă și să o prezinte cititorilor, inclusiv situația privind libertatea presei. De aceea, încurajez Parlamentul European să aprecieze în mod foarte favorabil aceste propuneri, care vor beneficia cu siguranță de sprijinul comisariatului UE pentru mass-media.

Joseph Daul, în numele Grupului PPE. – (FR) Dle Președinte, dlor președinți, doamnelor și domnilor, dacă am cerut să iau cuvântul în numele Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat) în această dezbatere cu privire la libertatea presei în Italia, este în primul și în primul rând pentru a denunța folosirea nefericită a Parlamentului European pentru a dezbate probleme naționale. Un alt motiv este pentru a denunța un atac nedrept și necinstit asupra guvernului unui stat membru european în care principiul statului de drept este aplicat la fel de riguros precum în restul Europei.

În ceea ce privește primul aspect, mă voi referi la președintele Republicii Italiene, pe care l-am citat deja ieri și care și-a exprimat opinia săptămâna trecută: „Parlamentul European” – citez – „nu poate fi o plăcă de rezonanță pentru conflictele și controversele politice care se petrec în mod curent în statele membre și în parlamentele naționale ale acestora.” Îl citez în continuare pe președintele Republicii Italiene: „De asemenea, Parlamentul European nu poate fi un fel de instanță de recurs care hotărăște în privința deciziilor parlamentelor naționale sau a comportamentului guvernelor naționale.” Nu vreau să îl jignesc pe președintele Napolitano, care este un prieten, atunci când spun că acesta nu urmează aceeași linie politică precum prim-ministrul Berlusconi, eu însumi sau grupul pe care îl reprezint.

(Exclamație a dlui Schulz)

Vă rog să-mi respectați libertatea de exprimare, dle Schulz! În această dimineață aș dori să se arate respect atât față de libertatea de exprimare, cât și față de libertatea presei!

(Întrerupere a dlui Schulz)

Știm cine sunt cei care provoacă probleme. Nu mă deranjează. Nu sunt stânjenit. Dle Președinte. Tot ceea ce vă cer este să mă lăsați să vorbesc. Acesta nu este un mod de a purta o dezbatere.

Totuși, aceste cuvinte exprimă, în termeni clari, respectul care ar trebui manifestat față de instituțiile noastre democratice, indiferent dacă acestea sunt naționale sau europene. De fapt, dezbateră pe care o purtăm în această dimineață nu are absolut nimic de-a face cu motivul pentru care există Parlamentul European. Chiar așa, despre ce este vorba? Li se interzice politicienilor italieni să organizeze o dezbatere cu privire la libertatea presei sau la orice alt subiect în parlamentul lor național? Nu cred. Li se interzice cetățenilor italieni să își exprime dezaprobarea față de o anumită lege? Nu. Sunt instanțele italiene împiedicate să aplice legea? Nu, după cum am putut vedea cu claritate. Este Curtea Europeană de Justiție incapabilă să sancționeze o lege italiană care contravine tratatelor europene? Nu. Răspunsul la toate aceste întrebări este, în mod clar, nu.

În aceste împrejurări, dezbateră care a fost organizată în acest Parlament nu este altceva decât un meschin aranjament politic și partizan pentru a trasa un oponent politic. Indiferent de ce ar putea să susțină unii dintre colegii noștri deputați, Republica Italiană funcționează așa cum ar trebui în Europa, în mod democratic și în conformitate cu statul de drept. A susține contrariul înseamnă a ignora realitatea lucrurilor; nimeni nu este păcălit de aceasta.

Rolul Parlamentului European, doamnelor și domnilor, nu este de a deveni o cameră pentru reglarea conturilor între rivali politici naționali. Acest Parlament nu este locul potrivit pentru a încerca să subminăm credibilitatea unui guvern care, așa adăuga, este răspunzător din punct de vedere politic față de cetățenii săi. Din această cauză avem alegeri. Vă mulțumesc pentru atenția acordată.

David-Maria Sassoli, în numele Grupului S&D. – (IT) Dle Președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, fiecare dintre noi este influențat de circumstanțele în care trăim și, de asemenea, fiecăruia dintre dumneavoastră i s-a spus înainte de a veni aici, la Bruxelles: „amintiți-vă că aveți o mare responsabilitate, că avem o mare responsabilitate”, aceea de ne face țara mai bună.

Știm că țara noastră va fi mai bună dacă Europa este mai puternică și este capabilă să răspundă cu un simț al dreptății așteptărilor cetățenilor săi. Suntem în mod evident conștienți că acest lucru este posibil dacă acționăm împreună; dacă suntem capabili să punem laolaltă resursele noastre cele mai prețioase, constituțiile noastre, acel set de valori și norme juridice, de drepturi, care sunt adevăratele calități ale Europei. Atât de multe dispute afectează țara mea, dar aș dori imediat să reasigur pe toată lumea că vorbim despre o mare țară democratică, care are o Constituție măreață. Ieri a fost o zi foarte importantă pentru noi, italienii, întrucât Curtea Constituțională, în fața confuziei și a cererilor de impunitate, a reafirmat un principiu simplu și onorat în timp – cel conform căruia toți cetățenii sunt egali în fața legii. Totuși, știm că până și țările mari pot înregistra derapaje, pot amesteca proprietatea publică și interesele private. Cu toate acestea, nu putem permite statelor membre să devină slabe.

Dreptul la informare independentă, fără presiuni sau condiții din partea autorităților guvernamentale, trebuie să fie garantat și acesta reprezintă un bun public, un bun pentru fiecare persoană, în orice țară. Acest bun trebuie să fie protejat fără ezitare de către Uniune. Trebuie să reușim să oferim norme comune, să stabilim limite dincolo de care informarea nu mai este considerată ca fiind independentă. Este nevoie urgentă ca Uniunea să intervină, să adopte o directivă care să stabilească orientări privind pluralismul și protecția unui bun care trebuie să fie disponibil tuturor. Dnă Reding, nu uitați că suntem un Parlament, nu un muzeu în care lucrurile sunt lăsate să se descompună.

Mário David (PPE). – (PT) În urmă cu trei sau patru săptămâni în Portugalia, Prisa – o companie spaniolă care este un cunoscut susținător al partidului socialist și acționar majoritar al canalului de televiziune TVI – a dispus anularea programului de seară *Jornal Nacional de Sexta-Feira*. Dle Sassoli, aș dori să vă întreb dacă Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European are aceeași intenție de a studia ce se întâmplă în alte țări, sau dacă intențiile sale nu valorează mai mult decât o șicană politică la care asistăm aici, în dimineața aceasta.

David-Maria Sassoli, în numele Grupului S&D. – (IT) Vă mulțumesc pentru întrebare, pentru că îmi oferă posibilitatea să mă explic. Nu am avut această ocazie în timpul care mi-a fost alocat.

(Președintele i-a rugat pe deputați să îi permită vorbitorului să continue).

După cum spuneam, mă bucur că mi-ați adresat întrebarea pentru că aceasta îmi oferă ocazia de a spune că directiva pe care o solicităm Comisiei trebuie să fie pentru toate statele membre. Aceasta nu este o problemă italiană: este o problemă europeană. Aș vrea să spun, de asemenea, că dorim ca întrebarea pe care urmează să o trimitem la Strasbourg să fie rectificată. Dorim ca aceasta să cuprindă dezbateră privind pluralismul în Italia și în Europa. Vă mulțumesc foarte mult pentru întrebarea dumneavoastră.

Președintele. – Stimați colegi, dacă va exista o astfel de discuție în parlament, nu voi acorda permisiunea de a adresa întrebări prin intermediul procedurii „cartonașului albastru”. Aceasta este decizia mea. Îmi pare rău, însă trebuie să fim mult mai calmi cu privire la întreaga problemă, altfel regula va fi „fără cartonașe albastre”. Nu vreau ca ședința să fie perturbată. Vă rog să vă comportați în mod corespunzător.

Guy Verhofstadt, în numele Grupului ALDE. – (FR) Dle Președinte, președintele Republicii Italiene, Giorgio Napolitano, are dreptate să afirme că Parlamentul European nu este locul pentru soluționarea disputelor dintre partidele politice din statele membre, sau pentru contestarea deciziilor adoptate de parlamentele naționale. Problema în Italia – și cred că dl Napolitano, președintele Republicii, are dreptate – trebuie soluționată în primul rând în Italia.

Totuși – și aceasta este problema, dle Daul – nimeni nu poate nega faptul că există o problemă în Europa și în Italia. Problema pe care o am în legătură cu discursul dumneavoastră este că negați existența unei probleme.

(Aplauze)

Dl Napolitano are dreptate. Cred că și dumneavoastră aveți dreptate când subliniați ce a spus dl Napolitano, dar nu cred că este o idee bună să afirmi aici, în acest Parlament, că nu există o problemă. De ce spun acest lucru? Spun acest lucru pentru că Freedom House a publicat recent un studiu în care țările lumii sunt împărțite în trei categorii ale libertății presei: libere, parțial libere și lipsite de libertate. Ar trebui subliniat faptul că – și cred că aceasta este o problemă uriașă – trei țări, nu doar una singură, nu doar Italia, ci și România și Bulgaria,

au fost incluse în categoria „parțial libere”. Suntem cu atât mai îngrijorați, cu adevărat îngrijorați, din cauză că una din țările fondatoare ale Uniunii Europene se numără printre acestea.

Având în vedere că noi am creat această Uniune Europeană pentru a susține, odată pentru totdeauna, valorile noastre comune, democrația, pacea și libertatea, este datoria noastră să intervenim. Cum? Cred că trebuie să solicităm Comisiei, pe baza tratatelor noastre – și, repet, aceasta este o solicitare care a fost făcută deja – să propună o directivă pentru apărarea pluralismului mijloacelor de informare în masă. Acest lucru trebuie să se întâmple și este o competență care trebuie pusă în aplicare împreună cu Parlamentul European, conform tratatelor. Această directivă ar trebui să garanteze faptul că normele noastre constituționale privind libertatea presei sunt respectate pe deplin și în mod armonios în toate statele Uniunii Europene și, desigur, în toate țările în discuție.

Trebuie să vă spun de asemenea, dle Președinte și voi încheia aici, că am fost foarte dezamăgită de discursul Comisiei. Statele membre pot face orice doresc atâta timp cât acest lucru este compatibil cu constituțiile lor naționale. Aceasta este ceea ce am auzit de la Comisie. Nu sunt deloc de acord. Protestez. Există valori, există libertăți care trebuie apărate în acest Parlament dincolo de interesele naționale, dincolo de constituțiile naționale.

(Aplauze)

Există valori și principii care fac într-adevăr ca Uniunea Europeană să fie ceea ce este. Prin urmare, solicit Comisiei să își revizuiască poziția și să propună o directivă cu privire la problema concentrării mijloacelor de informare în masă, cât mai curând posibil, și să facă acest lucru pentru toate statele Uniunii Europene.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Dle Președinte, doar pentru a urmări declarațiile făcute de dl Sassoli – care a afirmat în acest Parlament că textul pe care îl vom vota la Strasbourg va fi amendat – cred că este inutil să dezbaterem un text pe care chiar inițiatorii au declarat deja că îl vor modifica.

Președintele. –Dnă Muscardini, aceasta nu este cu adevărat o solicitare procedurală, astfel încât v-aș ruga să respectați Regulamentul de procedură.

Doamnelor și domnilor, nu voi mai da cuvântul tuturor celor care ridică un cartonaș albastru. Am dreptul să fac acest lucru și trebuie să continuăm dezbaterea noastră.

Trebuie să fim mai rapizi în discuții. Oricine poate lua cuvântul în conformitate cu procedura „catch-the-eye” de la sfârșitul dezbaterii, astfel încât vă rog să vă amintiți acest lucru.

Judith Sargentini, din partea Grupului Verts/ALE. – Dle Președinte, oamenii ar putea crede că voi vorbi în italiană și ar putea dori să facă din această dezbateră una italiană, dar eu sunt olandeză. Sunt o membră olandeză a acestui Parlament și sunt foarte frustrată de ideea că discutăm aici de parcă această problemă ar fi o dezbateră internă italiană.

Problema nu este modul în care merg treburile în Italia – presiunea asupra jurnaliștilor, auto-cenzura pe care jurnaliștii încep să o aplice în Italia. Problema este că acest lucru este o rușine pentru Europa. Cum le vom spune noilor state membre, statelor membre candidate, că trebuie să aibă mijloace de informare în masă pluraliste, că fiecare voce trebuie să fie auzită în țara ei, că ar trebui să existe o dezbateră între toate culorile și toate partidele politice, dacă nu dorim să spunem Italiei că trebuie să se trezească, că este greșit să oblige jurnaliștii să își schimbe atitudinea, că este greșit ca o singură persoană să conducă atât televiziunea comercială, cât și pe cea publică.

Dl Verhofstadt a cerut acest lucru și îl voi cere și eu. Dnă Reding, ați afirmat că Europa face tot posibilul, drepturile fundamentale sunt fundamentale, dar nu atunci când este vorba de un stat membru care este deja un stat membru. Acest lucru nu poate fi adevărat. Acesta este unul din criteriile de la Copenhaga. Toată lumea trebuie să respecte criteriile de la Copenhaga.

(Aplauze)

Pentru a ne asigura că aceasta nu este o dezbateră italiană, solicit și eu o directivă privind concentrarea mijloacelor de informare în masă. Parlamentul European a solicitat acest lucru de două ori: când o va înainta Comisia? Această dezbateră aprinsă pe care o purtăm este una pe care Grupul PPE a încercat chiar să o elimine de pe ordinea de zi, argumentând că aceasta nu ar fi europeană. Această dezbateră aprinsă ne arată că se întâmplă ceva. Oamenii țipă, oamenii sunt sensibili la acest lucru – ceea ce este bine, pentru că libertatea de exprimare, o presă pluralistă, sunt lucruri esențiale pentru democrația noastră.

În Italia, 80% din populație primește zilnic informații de la televiziune. Dacă acea televiziune nu transmite toate vocile, atunci oamenii nu au șansa de a lua propriile decizii. Acest lucru este fundamental pentru democrație.

(Aplauze)

Suntem cu toții oameni educați. Am învățat cu toții să operăm cu adevăruri variate și să extragem din ele propriul nostru adevăr, iar oamenii din Italia au dreptul să procedeze astfel. Oamenii din Bulgaria, oamenii din Olanda, au dreptul să procedeze astfel și eu susțin acest drept. Poate sunt olandeză, poate nu sunt italiană, dar îmi pasă de cetățenii din întreaga Europă.

A încerca să scoateți această dezbatere de pe ordinea de zi, a încerca să spuneți că nu e problema noastră, este un lucru de care ar trebui să vă fie rușine. Modul în care evoluează situația în Italia face ca această țară să fie foarte vulnerabilă în privința democrației ei. Să facem ca ceva să meargă. Concentrarea mijloacelor de informare în masă, vă rugăm, dnă Reding.

(Aplauze)

Ryszard Czarnecki, în numele Grupului ECR. – (PL) Dle Președinte, dnă comisar, nu doar Italia este o țară mare și minunată. Reprezentanții a 27 de țări minunate stau în Parlamentul European – dacă pot doar să adaug la ceea ce a spus dl Sassoli.

Cred că este oarecum paradoxal faptul că eu, un activist al opoziției anticomuniste, care nu a presupus niciodată că ar putea fi de acord cu oricine își are originile în tabăra respectivă, va trebui să fiu de acord cu președintele Italiei, care ne avertizează în privința transferului disputelor interne în forumul Parlamentului European. Vorbesc despre standarde duble. Există anumite probleme care trezesc interesul anumitor grupuri politice din Parlamentul nostru. Aceste grupuri forțează discutarea problemelor respective în forumul Parlamentului nostru, în timp ce alte probleme sunt ascunse sub preș.

Poate au existat situații similare și în alte țări. Recent, în Polonia, un ministru în exercițiu a făcut tot posibilul, utilizând toate instrumentele disponibile, pentru a-l menține în funcție pe președintele televiziunii de stat. În cele din urmă nu a avut succes însă, la data respectivă, nu am auzit ca vreunul din grupurile politice să fi solicitat vreo dezbatere în legătură cu acest subiect. Situații asemănătoare au existat și în alte țări.

Prin urmare, dacă nu vrem să ne acuze nimeni de aceste standarde duble, ar trebui să îi tratăm pe toți în mod egal. În cazul în care există o problemă, ar trebui să o discutăm întotdeauna la momentul respectiv. Dacă nu facem acest lucru, înseamnă că există un anumit context politic în legătură cu aceasta, un fel de manevră politică.

Dl Verhofstadt a anunțat aici propuneri de a impune de sus în jos, cum ar veni, anumite soluții formale, legale și legislative anumitor state membre. Cred că acest lucru nu înseamnă altceva decât introducerea unei integrări excesive, cuprinzătoare a Europei, pe ușa din dos, cum ar veni și ocolind voința cetățenilor. Acest lucru ar fi, de fapt, contrar voinței opiniei publice, astfel cum a fost aceasta exprimată în procesele electorale organizate pentru a alege guvernele.

Uniunea Europeană este încă o comunitate bazată pe națiuni, pe state naționale. Să evităm, totuși, o astfel de scurtătură prin care, cum ar veni, contrar voinței statelor naționale, stabilim o anumită legislație pentru acestea.

Dle Președinte, în cele din urmă cred că aceasta este o problemă internă, italiană. Ar putea fi în același timp o problemă dificilă, dar italienii ar trebui să o rezolve ei înșiși. Parlamentul European nu este locul în care să fie rezolvate aceste probleme.

Patrick Le Hyaric, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Dle Președinte, dnă comisar, doamnelor și domnilor, libertatea presei și de informare este un drept fundamental și inalienabil, pentru că este parte a dezvoltării umane. În plus, aceasta este, după cum ați menționat dnă Reding, recunoscută de articolul 10 privind pluralismul din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de articolul 51 privind libertatea de exprimare din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Parlamentul nostru consideră, atât pe baza acestei legi europene cât și a recomandărilor Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și a OSCE, privind libertatea mijloacelor de informare în masă, că președintele Consiliului de miniștri al Italiei, șeful a ceea ce a fost, la urma urmei, un membru fondator al Comunității Europene, încalcă principiile libertății și pluralismului presei în mai multe moduri. Acesta a transformat bunuri publice

comune, cum ar fi informarea și cultura în surse de profit prin construirea unui imperiu mediatic alcătuit din câteva televiziuni și posturi de radio, edituri, agenții de publicitate, companii de asigurări și bănci.

În plus, președintele Consiliului italian are un cuvânt de spus cu privire la persoana numită în sectorul public al mijloacelor de informare în masă. Acest monopol virtual asupra informării și finanțarea sa îi permite acestuia să domine, să controleze și să conducă nu doar majoritatea presei scrise și audiovizuale, ci și conținutul acesteia, exclusiv în avantajul său propriu. Un astfel de sistem de poliție a gândirii este incompatibil cu dezbaterile democratice fundamentale, singura care poate garanta că există un pluralism real al presei și al mijloacelor de informare în masă. Să mai adăugăm faptul că, întrucât același individ și familia sa dețin atât puterea politică cât și puterea mediatică, ne confruntăm cu un conflict evident de interese, care este incompatibil cu o democrație majoră, o democrație care este modernă și vibrantă, datorită cetățenilor săi activi.

În plus, dl Berlusconi vrea să limiteze publicarea informațiilor juridice, îi dă în judecată și îi amenință pe jurnaliștii care îl critică și dă în judecată ziare italiene, precum *La Repubblica*, *L'Unità*, chiar și cotidianul *Avvenire*, publicat de episcopii italieni. Ziarele europene, inclusiv revista franceză *Le Nouvel Observateur* sunt și ele amenințate. În cele din urmă, presa scrisă independentă este paralizată din punct de vedere financiar în două moduri: prin decretul „Tremonti” din 6 august 2008, care reduce ajutorul public pentru ziarele independente și prin reduceri ale bugetului pentru publicitate. Poliția gândirii a lui Berlusconi are în vedere acum și Curtea Constituțională, magistratii, Federația jurnaliștilor independenți și chiar acel parlament pe care dl Berlusconi îl discreditează.

În aceste împrejurări, dacă, din toate părțile acestui Parlament, dorim să acționăm pentru a apăra ceea ce numim valori democratice ale Uniunii Europene, atunci trebuie să adresăm un avertisment solemn și, dnă comisar, trebuie să aplicăm legislația europeană așa cum ați formulat-o și să spunem, alături de miile de intelectuali, creatori și jurnaliști italieni, că libertatea de informare și libertatea de a fi informat trebuie să fie respectate necondiționat în Italia, la ca în întreaga Uniune Europeană.

Din acest motiv, propun Parlamentului nostru înființarea unui observator european al pluralismului mijloacelor de informare în masă și al presei. Acest observator ar monitoriza respectarea principiului separării puterilor între puterea politică și puterea mediatică în întreaga Uniune, punerea în aplicare a unui prag maxim al concentrării în privința mijloacelor de informare în masă, respectarea dreptului de a informa al jurnaliștilor și respectarea dreptului de a publica al ziarelor independente.

Acesta ar face legătura între Parlamentul nostru și parlamentele naționale, editori și producători, asociațiile jurnaliștilor, cititori și telespectatori. Acest observator ar putea pregăti un proiect de directivă care să militeze împotriva concentrării și în favoarea pluralismului. Aceasta ar fi o cale, dle Președinte, de a menține democrația vie în Europa noastră.

Francesco Enrico Speroni, în numele Grupului EFD. – (IT) Dle Președinte, Uniunea Europeană este un spațiu al libertății și democrației: Italia nu constituie o excepție, chiar în privința informării. În cazul în care nu ar fi suficient să ia în considerare nenumăratele publicații vândute în chioșcurile de ziare, sau să vadă numărul foarte mare al canalelor de televiziune disponibile, inclusiv canalele locale, cineva ar trebui să analizeze rapoartele organismelor independente, precum Observatorul din Pavia, care a stabilit că opoziția deține 60% din timpul de emisie al programelor de știri la televiziunea publică și 49% din timpul de emisie în rețelele Mediaset. Cineva ar trebui să ia apoi în considerare faptul că, dintr-un număr de 455 de hotărâri pronunțate de Curtea drepturilor omului de la Strasbourg privind libertatea de informare, doar șapte se referă la Italia, comparativ cu 29 pentru Franța și 28 pentru Regatul Unit.

În ceea ce privește afirmația conform căreia mijloacele de informare în masă ar fi influențate de faptul că prim-ministrul italian, exercitându-și dreptul constituțional în calitate de cetățean, a inițiat proceduri legale împotriva unora dintre acestea, este foarte important să recunoaștem în acest context că, în Italia, începând cu hotărârile pronunțate în primă instanță până la hotărârile finale și definitive, judecătorii nu cedează cu siguranță în fața șefului guvernului. mai degrabă, uneori pare să fie adevărat contrariul.

Libertatea de exprimare este garantată în Italia: oricine pretinde altceva ar trebui să aibă curajul nu de a înainta propuneri generale de rezoluții dintr-o perspectivă strict politică, ci de a iniția procedura prevăzută de articolul 7 din tratat, care necesită dovezi justificative cu privire la o stare de lucru complet inexistentă.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Dle Președinte, avem nevoie de o revoluție în democrație. Dle Președinte, ați mai sta astăzi aici dacă în Europa Occidentală din anii '70 și '80 condițiile italiene ar fi pavat calea către

Berlusconi-zare? Totuși, ceea ce descoperim în același timp, este nu doar că Italia constituie o problemă, ci că are loc o Berlusconi-zare a Europei, iar acest lucru este foarte, foarte periculos.

Ca membru al Convenției care a redactat Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, am putut urmări cât de dură a fost lupta privind problema cheie a concentrării mijloacelor de informare în masă. Din nefericire, din cauza rezistenței anumitor forțe, nu am reușit să facem progrese în acel moment. După aproape 10 ani, plătim prețul. Este o evoluție foarte periculoasă. Dacă aruncăm o privire doar asupra unei singure țări în care am lucrat timp de mulți ani: ce s-a întâmplat cu „tunul de asalt al democrației”, cum era denumită cândva revista *Spiegel* în condițiile reale ale noii concentrări economice? În plus, de ce în aceste condiții, în care Europa este într-adevăr solicitată în acest domeniu al libertății presei și al libertății de exprimare, care este atât de important, nu am avut progresele pe care atât de mulți europeni le-au așteptat și pentru care, de fapt, mulți dintre ei au pornit revoluții? Unde este această directivă? Dnă Reding, de ce vă este frică? Ce forțe acționează aici? Aceste forțe se numesc Murdoch sau poartă alt nume?

Întorcându-ne acum la serviciul de televiziune publică – în Austria, unde 62% din populație se informează de la acest serviciu. Deci, cine îl controlează? Aproape integral partidele politice de guvernământ. Când privesc aparatul de conducere din Germania, pot observa că și acolo se află la cârmă oameni nepotriviti. Avem nevoie de libertatea presei – și nu doar în Italia!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Dle Președinte, imaginile televizate ale acestui Parlament gol vor fi cel mai bun judecător al invenției și păcălelii care este această dezbatere. De fapt, în 2004 a avut loc în acest Parlament o dezbatere privind libertatea de informare în Italia. Am aprobat o rezoluție în care inițiatorii s-au declarat îngrijorați față de situația din țara mea. Exista un guvern de centru-dreapta și exista un prim-ministru: Silvio Berlusconi. Ca urmare a victoriei stângii în 2006, problema a dispărut în mod miraculos. Nu au mai existat debateri dramatice în Parlamentul European, nici avertismente internaționale și nici strângerile de semnături atât de dragi socialiștilor „gauche caviar”.

Brusc, totuși, după alte alegeri câștigate de dl Berlusconi, pericolul la adresa liberei circulații a ideilor a revenit în mod miraculos. Pe scurt, când guvernează centrul-dreapta, presa este în pericol, iar când guvernează centrul-stânga, nu există probleme. Este păcat, totuși, că procentul acțiunilor civile și penale introduse în țara mea împotriva jurnaliștilor de către exponenții stângii, precum Massimo D'Alema și Romano Prodi, înregistrează un record absolut. Astfel de susținători sunt responsabili de până la 68% din aceste acțiuni.

În final, mă întreb dacă este posibil ca libertatea presei să fi fost pusă în pericol de o singură acțiune în justiție a dlui Berlusconi. Acest lucru ar putea fi probabil explicat mai bine decât am reușit eu, de un interviu cu dl Cohn-Bendit, din care citez cuvânt cu cuvânt: „Este absurd ca dl Berlusconi să fie comparat cu un dictator: nu există nicio închisoare pentru dizidenți, acesta are sprijinul majorității, iar centrul-stânga pur și simplu a pierdut”. Pur și simplu a pierdut.

Este o ofensă foarte serioasă pentru scumpa noastră Italie să fie supusă unei debateri suprarrealiste și burlești condusă de către o mână de dezinformatori profesioniști. În plus, această jignire va costa scump, pentru că aceștia vor pierde încă o dată sprijinul italienilor, care vor vota într-un număr chiar mai mare decât astăzi pentru dl Berlusconi, nu în ultimul rând pentru că ei au crezut că dumnealui luptă pentru binele Italiei. Dumneavoastră, pe de altă parte, doamnelor și domnilor, se pare că aveți intenția – cu hotărâre – de a distruge imaginea țării noastre. Totuși, răul pe care îl faceți Europei este probabil mai mare decât răul cauzat Italiei: pentru că ceea ce oferiți publicului este o caricatură a Europei, în care vă înșelați singuri că acordați certificate de democrație nu cu scopul de a sprijini drepturile omului, ci pentru a deforma realitatea într-un stil stalinist, care este astăzi în mod paradoxal caracteristica exponenților unui grup care se autointitulează liberal.

Negați dacă puteți – doamnelor și domnilor din partidul lui Antonio Di Pietro – că sunteți comuniști. Istoria voastră vă urmărește și este istoria celor care nu au renunțat niciodată să folosească minciunile ca metodă de etichetare a adversarilor politici drept periculoși. Totuși, adevărata amenințare la adresa democrației este creată de cei care încearcă să ne conștate viitorul, refuzând să accepte rezultatul alegerilor libere și invocând fantome.

Nu vom renunța la acel viitor; astfel, vom lupta în timpul acestei legislaturi pentru a împiedica distorsionarea proiectului european, în care credem cu pasiune, prin confuzia dintre libertatea de exprimare și înșelătorie, și dintre justiție și manipularea puterilor. Să știți acest lucru, voi așa-zișii liberali: nu veți slăbi determinarea noastră de a contribui la binele comun...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Dle Președinte, aș dori să îl întreb ceva pe dl Mauro. Pregătind această dezbatere, am discutat cu dumnealui de câteva ori. A fost ieri în biroul meu și am avut o relație foarte, foarte cooperantă.

De aceea simt că pot să-i adresez următoarele întrebări fără un val de emoții. Vă puteți imagina că motivul acestei debateri complexe în Italia este acela că Italia este, din câte cunosc, singurul stat democratic în care cel mai mare operator media este și șeful guvernului? S-ar putea ca această combinație de interese să fie chiar motivul pentru care avem această dezbatere?

(Aplauze)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Dle Președinte, îi sunt foarte recunoscător dlui Schulz. Aș dori să subliniez faptul că, dacă există vreo dezbatere din care nu numai că nu ne-am retrage, ci la care am lua parte cu plăcere, astfel încât să putem discuta și rolul jucat de dl Murdoch, aceasta este, de exemplu, dezbaterea privind concentrarea mijloacelor de informare în masă în Europa. Și, în primul rând, desigur, dorim să avem certitudinea că această dezbatere nu este utilizată în mod deliberat pentru a ataca o țară.

În mod evident, trebuie să subliniez faptul că i-am răspuns de bună voie dlui Schulz pentru că îl consider a fi cea mai importantă creație politică a lui Silvio Berlusconi.

Claude Moraes (S&D). – Dle Președinte, după cum Martin Schulz a precizat chiar acum, din perspectiva Grupului Socialist și Democrat, această dezbatere nu privește doar Italia. Nici eu nu sunt un vorbitor de limba italiană. Grupul nostru crede că pluralismul mijloacelor de informare în masă nu este doar o problemă italiană. Toate statele membre sunt implicate și toate statele membre ale Uniunii Europene ar trebui să garanteze aceste principii ale pluralismului mijloacelor de informare în masă.

Acest Parlament i-a solicitat de multă vreme Comisiei să ia măsuri pentru a garanta pluralismul mijloacelor de informare în masă. Comisia s-a angajat să elaboreze o abordare în trei etape pentru a defini indicatorii pluralismului, inclusiv un document de lucru, un studiu independent și o comunicare.

Dna comisar Reding nu a menționat că două din aceste etape au fost parcurse deja. În cadrul grupului nostru, membrii așteaptă cu nerăbdare cea de a treia etapă, comunicarea privind pluralismul și un set de măsuri legislative care să fie în măsură să garanteze acest principiu în Uniune – în întreaga Uniune, nu doar în Italia. Într-adevăr, perspectiva noastră se întemeiază pe faptul că Uniunea Europeană nu a fost doar o uniune economică și monetară, sau o coaliție largă de state membre, ci și o colecție de valori. Este extrem de important ca în această dezbatere să restabilim acea perspectivă.

Unul dintre aceste drepturi – libertatea de informare, definită de Carta UE ca dreptul de a primi și de a transmite informații fără amestecul autorităților publice – este vital. Pentru Italia, și poziția specială exprimată de David Sassoli care face parte din grupul meu, aceasta constituie o îngrijorare reală; însă îngrijorarea mai amplă față de Uniunea Europeană este o provocare pentru grupul nostru: pentru toți parlamentarii, inclusiv parlamentarii din Italia. Este o situație fără precedent în Italia, dar aceasta ar putea fi o situație periculoasă pentru întreaga Uniune Europeană, și aceasta este perspectiva grupului nostru.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, aș dori mai întâi să mă adresez dnei comisar care a susținut că nu este atribuția acestui Parlament să rezolve anumite probleme. Aș dori să subliniez, totuși, faptul că este atribuția acestui Parlament să se asigure că tratatul și constituțiile statelor membre sunt respectate. În urmă cu câteva luni, ministrul italian al justiției a declarat că a făcut demersuri pentru închiderea iminentă a unor părți ale YouTube și ale Internetului. Aș dori să arăt că doar în China se întâmplă astfel de lucruri. Articolul 21 din constituția italiană prevede să presa nu poate fi supusă vreunei autorizări sau cenzuri.

După cum ceilalți parlamentari au confirmat deja, Italia este singura țară în care șeful guvernului are un monopol asupra canalelor de televiziune publice, iar acum și private și în care, din nefericire, se află în curs de aprobare o lege care le va interzice, în realitate, jurnaliștilor să mai publice chiar rapoarte judiciare. Aceasta pentru că, dacă aceste rapoarte ar fi publicate, italienii ar afla probabil informații cu privire la contribuția dlui Berlusconi la masacrele din 1992, masacrele Mafiei în care au murit Giovanni Falcone și Paolo Borsellino.

(Președintele a solicitat să se respecte regulile)

Dle Președinte, v-aș ruga să vă asigurați că avem liniște în acest Parlament, pentru că nu suntem într-o piață.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Dle Președinte, în opinia mea, libertatea presei într-o țară poate fi asigurată în mod corespunzător doar prin examinarea fiecărui aspect al problemei. Aceasta ar trebui să includă o analiză atentă a piețelor, inclusiv a piețelor de publicitate și a obiceiurilor populației, cum ar fi timpul mediu

petrecut în fața televizorului, distribuirea presei scrise și nivelurile de alfabetizare etc. Am remarca unele diferențe spectaculoase în privința acestor factori în Italia, comparativ cu multe alte state membre. Atât timp cât aceste diferențe excepționale cum ar fi, de exemplu, concentrarea proprietății asupra mijloacelor de informare în masă și puterea partidelor politice asupra mijloacelor de informare în masă, nu sunt discutate în mod deschis, modelul italian va convinge în mod perfid multe persoane.

L-aș compara cu un virus – nu suficient de periculos pentru a-l ucide pe purtător, dar care cu siguranță îl slăbește pe acesta și are potențialul de a-i infecta pe alții. Deputații europeni prezenți ar trebui să știe că în Estonia un partid de centru-stânga a urmat în mod nesăbuit actualul model italian, concentrând toate resursele publice și private sub comanda partidului și răspândind mesaje unilaterale în tot orașul Tallin, capitala țării. Nu aș avea nimic împotriva unei discuții europene și cu privire la acest subiect.

De aceea, spre deosebire de Grupul PPE, cred că a venit timpul să discutăm despre libertatea presei și să adoptăm o rezoluție. O astfel de rezoluție nu ar trebui considerată un fel de reglare de conturi între partidele politice dintr-un stat membru sau altul, ci mai degrabă ar trebui privită ca o oportunitate de a promova valorile pe care este construită Uniunea noastră.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Dle Președinte, am ridicat cartonașul de trei ori până acum, dar nu mi-ați acordat cuvântul, deși dlui Schulz i l-ați acordat.

De aceea, voi adresa acum întrebarea mea vorbitorului și tuturor antevorbitorilor, indiferent de grupul politic din care fac parte: și-au pus aceștia întrebarea dacă guvernele de centru-stânga au elaborat vreodată o lege care ar putea să împiedice concentrarea mass-media în mâinile prim-ministrului Berlusconi?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Aceasta este o întrebare interesantă. Necesită cercetare istorică: au făcut guvernele de centru-stânga ceva în acest sens? În discursul meu, am subliniat faptul că partidul de centru-stânga face același lucru pe care dl Berlusconi îl face în Italia, astfel încât dezbateră este despre Europa, despre libertatea de exprimare și despre amenințările la adresa libertății de exprimare provenind din oricare dintre părți – stânga sau dreapta. Aceasta este părerea mea.

Președintele. – Aș dori să îl informez pe dl Salatto că, din păcate, nu pot acorda cuvântul tuturor celor care doresc să adreseze o întrebare prin intermediul procedurii „cartonașului albastru”. Acest lucru ar prelungi foarte mult dezbateră. Îmi pare rău.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, în această dimineață am auzit toate reproșurile posibile la adresa prim-ministrului italian, cu excepția faptului că, mulțumită activităților sale antreprenoriale, acesta oferă locuri de muncă pentru zeci de mii de oameni. Îmi cer scuze dacă acesta pare un factor neglijabil în astfel de vremuri.

Aceia care susțin că nu există libertate sau pluralism al informației în Italia mint, și ei știu acest lucru. Vă invit, doamnelor și domnilor – nu doar pe italienii din rândul dumneavoastră, ci și pe ceilalți – să studiați articolele publicate, în oricare dintre lunile anului 2009, în cele trei ziare naționale principale: *Il Corriere*, *La Stampa* și *La Repubblica*. Astfel, veți putea realiza că, în funcție de lună, 60-70% din articolele respective sunt atât împotriva guvernului majoritar, cât și împotriva miniștrilor care alcătuiesc guvernul.

Procentul articolelor critice la adresa guvernului și, în acest caz, a ministrului Maroni, în luna următoare adoptării pachetului legislativ privind securitatea, a crescut la 80%. În ceea ce privește televiziunea, vă invit să urmăriți programele lui Giovanni Floris, Michele Santoro și Fabio Fazio: numai atunci veți fi în poziția de a vota această rezoluție.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Dle Președinte, constat că, din fericire, nu sunt singurul care pune serios la îndoială această inițiativă mai degrabă absurdă, al cărei scop aparent este acela de a cataloga Italia ca fiind o țară în care libertatea de informare este serios amenințată. Evident, socialiștii au destul de multe probleme generate de faptul că există cel puțin un stat membru al UE în care stânga corectă din punct de vedere politic nu controlează încă toate ziarele și toată mass-media. Italia lui Berlusconi – și îmi aleg cu grijă cuvintele, deoarece nu am legături cu acest om – este un model de libertate, de libertate de exprimare și de diversitate a presei, comparativ cu multe alte țări europene.

Colegul nostru deputat, dl Verhofstadt, care tocmai a lansat un atac nemilos, în acest Parlament, la adresa dlui Berlusconi, este faimos, sau mai degrabă infam în propria sa țară – țara mea – pentru amenințările sale și pentru intervenția personală atunci când jurnaliștii i-au criticat guvernul; și acest lucru a avut loc de curând. Dumnealui este probabil ultima persoană care ar trebui să vorbească despre aceasta. Ceea ce mi-ar fi plăcut să văd din partea Comisiei ar fi fost o inițiativă de a restabili libertatea de exprimare și de informare în toate

statele membre ale UE, oriunde acestea sunt amenințate în mod real de legislația opresivă, adesea sub pretextul presupusei combateri a rasismului. Sau ce ați spune despre o inițiativă a Comisiei atunci când, de exemplu – așa cum s-a întâmplat recent – un politician olandez nu poate obține nici măcar permisiunea de a intra pe teritoriul unui alt stat membru, Regatul Unit. Aș putea menționa, de asemenea, exemplul foarte recent al propriei mele țări, unde partidul meu, Vlaams Belang, al doilea partid ca mărime din Flandra, este discriminat de televiziunea publică susținută financiar de banii contribuabililor; discriminare care, de curând, a fost descrisă de către cea mai înaltă instanță belgiană, Consiliul de Stat, ca fiind o denaturare electorală. Este adevărat că există multe probleme legate de libertatea de informare în Europa, însă acestea nu se petrec, în niciun caz, toate în Italia lui Berlusconi; este adevărat tocmai contrariul.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Dle Președinte, doamnelor și domnilor, în lumina discursului convingător al dlui Mauro, până și dl Schulz a acceptat brusc că ar fi un lucru bun să vorbim acum despre Europa ca despre un întreg.

Din păcate, titlul dezbaterii de astăzi este Italia. Înțeleg perfect de ce mulți dintre dumneavoastră nu sunt interesați să vorbească despre Europa ca întreg. Dacă, de exemplu, m-aș uita la interesele mediatice ale social-democrațiilor din Germania, aș observa că aceștia dețin 90% din ziarul *Frankfurter Rundschau* și că Partidul Social Democrat German (SPD) deține 57% din ziarul *Neue Westfälische* și este acționar la grupul media WAZ. Cea mai importantă sursă de venit pentru SPD sunt astăzi profiturile sale din media. Prin urmare, înțeleg perfect de ce mulți dintre dumneavoastră nu aveți niciun interes să vorbiți despre proprietate în alte cazuri și în schimb tot ceea ce doriți este să vorbiți despre Italia.

Această dezbatere devine inutilă din cauza situației din Italia și a declarațiilor pozitive pe care le auzim. Nu sunt italian, după cum vă puteți da seama din felul în care vorbesc, însă cel mai convingător argument care îmi vine în minte este întrebarea legată de ceea ce s-a întâmplat între 2006 și 2008, când Italia avea un guvern de stânga și, bineînțeles, la acea vreme – așa cum a subliniat dl Mauro – totul era bine și frumos. Nu au existat propuneri legislative din partea guvernului de atunci pentru a pune în sfârșit capăt concentrării mijloacelor de informare în masă, deși acesta avea puterea necesară.

Astăzi, când în Italia există din nou o majoritate clară în favoarea partidelor conservatoare, brusc au apărut din nou probleme. Această dezbatere nu trebuie să cedeze în fața lipsei de onestitate. Atât timp cât socialiștii, membrii de stânga din acest Parlament, nu mai au argumente pentru a ne pune într-o situație proastă, pot continua cu cea mai mare plăcere această dezbatere!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Dle Președinte, dnă Reding, această dezbatere poate avea doar un singur scop: să transmită un mesaj politic puternic în favoarea libertății de exprimare și a controlului calității sale, care este pluralismul informației. De asemenea, este important ca mesajul să fie transmis în toată Europa și, prin urmare, la nivel european.

Sunt de acord cu cei care au subliniat faptul că libertatea de exprimare și pluralismul informației reprezintă baze fundamentale ale proiectului european și că acestea nu sunt niciodată definitiv cucerite sau confirmate. Dimpotrivă: acestea sunt permanent amenințate, iar amenințările nu vin doar din partea mediului politic, adică din partea autoritarismului sau populismului, ori din abandonarea sau negarea libertății și pluralismului în scopuri politice, ci și de pe piață, din partea concentrărilor, perturbărilor și abuzurilor pieței.

Prin urmare, consider că această dezbatere nu constituie problema unei singure țări, ci ea are o dimensiune europeană, deoarece un proces de transformare a democrației are loc la nivel european.

În timp ce democrația era reprezentativă când a fost introdus votul universal, făcând ca toate persoanele să fie egale – o persoană, un vot – pe piața comunicațiilor nu suntem toți egali, deoarece nu toți avem acces egal la emisiuni radiofonice, la debateri televizate, la coloane în ziare sau la comentarii editoriale în mijloacele de comunicare în masă. Prin urmare, nu putem participa toți în mod egal la construirea cadrului social care, totuși, din punct de vedere democratic, ne aparține tuturor în aceeași măsură în Europa.

Din acest motiv, această dezbatere este importantă, scopul fiind de a ne reaminti că anul acesta, în 2009, Comisia s-a angajat să prezinte în fața acestui Parlament o comunicare în care să evalueze posibilele amenințări la adresa libertății de exprimare și a pluralismului informației la nivelul Europei și să atragă atenția asupra importanței elaborării unei directive care să garanteze pluralismul informației în ceea ce privește noile tehnologii și, în special, în privința televiziunii.

Este foarte important ca această dezbatere să aibă loc în Europa, întrucât este clar că există multe țări în Uniunea Europeană care nu pot aborda în mod individual această dezbatere, având garanția că aceasta se va desfășura în mod corespunzător.

Dacă lucrăm de la nivelul Parlamentului European și la scară europeană, vom transmite un mesaj puternic de angajament cu privire la permanența și supraviețuirea libertății de exprimare în cadrul pluralismului informației în secolul 21.

PREZIDEAZĂ: DNA ANGELILI

Vicepreședintă

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Dnă președintă, voi încerca să fiu succint. Italia este cu adevărat o campioană a libertății, chiar a libertinajului – pentru a ne exprima astfel – după cum s-ar putea deduce dacă îi citim ziarele, pe care dl Berlusconi vrea să le reducă la tăcere, pe care le dă în judecată pentru că ele dezvăluie, printre altele, relațiile sale personale prin intermediul cărora își selectează și candidații politici. Femeile care îl vizitează sunt plătite fie cu bani, fie cu promisiunea că vor candida. Situația se prezintă astfel: Dl Berlusconi controlează presa italiană.

Este adevărat, nu există legi împotriva libertății presei – nu încă. Dl Berlusconi se pregătește să le introducă. De-abia recent am abrogat legea Alfano, care a fost concepută de dl Berlusconi pentru a se proteja de instanțe și de toate procedurile aflate în curs de desfășurare. Prin urmare, aceasta este situația în care ne aflăm. Este just să îi cerem Europei să rezolve această problemă? Desigur, pentru că noi nu o putem rezolva în Italia. Îi solicităm Europei să intervină din motive umanitare pentru a soluționa problema libertății presei din Italia. Aceasta este ceea ce dorim să faceți și credem că este important și pentru Europa, dacă nu vrem ca virusul să se răspândească mult prea rapid și aici.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Dnă președintă, aceasta nu a fost o zi palpitantă pentru Parlamentul European; ea a fost irosită într-o dezbatere fără rost, întrucât știm cu toții că nu există în Europa vreo țară care să aibă mai multă libertate de exprimare și de informare decât a noastră.

Totuși, când stânga guverna Italia și un partid ca al meu, în pofida faptului că era reprezentat în Parlamentul Italian, în Senat și în Parlamentul European, deținea 0,1% din timpul de emisie în cadrul programelor de știri ale televiziunilor, dumneavoastră, dle Sassoli – lucrați la acele programe de știri ale televiziunilor – nu v-ați sfâșiat hainele, nici nu ați demonstrat pe străzi, fără a mai vorbi de renunțarea la salariul frumos de la RAI.

Campioni ai libertății presei împotriva cenzurii! I-am auzit pe belgieni: dar partidul *Vlaams Belang* din Belgia se bucură de această libertate a presei, acest acces la informație sau este cenzurat cum eram și noi? În Italia l-au cenzurat chiar pe bunul dl Pannella și au tăcut toți – inclusiv voi cei din stânga. A trebuit să intrăm într-o grevă a foamei: ce bravi luptători pentru libertate! Uniunea Sovietică a jurnaliștilor. Ce libertate acordă minorităților Federația presei italiene? Ele trebuie să fie tăcute, nu au spațiu tipografic sau timp de emisie. Ce bravi luptători pentru libertate!

Îmi pare rău, dar aceia dintre dumneavoastră care sunteți suficient de curajoși, mergeți și demonstrați legându-vă unul de altul în Beijing, Cuba și Teheran, acolo unde mor oameni pentru libertatea presei! Să vă fie rușine, lașilor! Mergeți la Teheran, mergeți la Teheran, lașilor, lașilor, lașilor, lașilor! Trăiască libertatea, trăiască țara noastră liberă și democratică...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, aș dori să justific un sentiment aparent ambiguu pe care îl am în urma acestei prime etape a dezbaterii, pentru că susțin pe deplin cuvintele puternice rostite de președintele meu, dl Daul, însă susțin în același timp și cuvintele dlui Sassoli care ar trebui, în mod normal, să îmi fie adversar politic.

Dați-mi voie să mă explic mai bine: sunt schizofrenic pentru că am astfel de senzații ambivalente, sau încerc în mod inutil să reconcilies faptul că în Italia stau în băncile opoziției în timp ce aici stau alături de partidul Poporul Libertății, în Partidul Popular? Cred că pot să răspund prin evidențierea unui contrast evident între scopul și importanța subiectului libertății de informare, care este un subiect foarte important... Dacă Montesquieu ar fi trăit astăzi, el ar fi vorbit nu doar de puterile legislativă, executivă și judecătorească, ci și de alte puteri și ar pus cea de-a patra putere, presa, pe primul loc, întrucât aceasta reprezintă o problemă de libertate, de luptă împotriva sclaviei mentale și o problemă legată de democrație.

Pe de altă parte, picătura care a umplut paharul, după luni și luni de barbarizare a întregii prese italiene – trebuie spus – atât de dreapta cât și de stânga; calitatea presei italiene este scăzută de luni de zile pentru că politica a atins într-adevăr un nivel scăzut – a fost recursul la justiție al dlui Berlusconi. Vă rog să-mi permiteți: Am fost patru ani un judecător specializat în cauze penale la secția a cincea penală a Curții de Casație, unde am statuat cu privire la infracțiunea de calomnie. Din acest motiv știu că dl Mauro are dreptate: Am văzut multe din aceste procese de calomnie și nu a protestat nimeni. Cetățenii au și ei dreptul de a se apăra în astfel de situații.

Prin urmare, sper că, făcând o încercare sinceră de a reconcilia puncte de vedere aparent opuse, vom ajunge în cele din urmă la o metodă nouă și mai bună de abordare a problemei pentru întreaga Europă și nu doar cu privire la Italia.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, cei care vor să eticheteze drept anti-italian, subversiv și comunist pe orice persoană care solicită un set de norme privind comunicarea și libertatea de informare, care respectă pluralismul și care este caracterizat printr-o separare clară între averile celor care își asumă răspunderi instituționale importante și veniturile pe care le obțin din activități antreprenoriale în domeniile editoriale și ale informării, comit o greșeală serioasă care nu trebuie iertată, justificată sau permisă aici în Europa.

Nu o dată l-am menționat pe prim-ministrul italian în discursurile noastre. Am fi putut menționa numărul ziarelor pe care le deține: 150 în Italia; și aproximativ 40 de posturi de televiziune. Totuși, nu aceasta este problema. Problema este că pluralismul informației – și de informare – reprezintă o piatră de temelie pentru orice democrație liberă și trebuie utilizat ca metodă de apărare împotriva oricărei filozofii monopoliste, oligopoliste și împotriva conflictelor de interese.

Suveranitatea oricărui stat, reafirmarea faptului că Uniunea Europeană nu este un superstat, dnă comisar Reding, nu trebuie să ne facă să uităm că Uniunea Europeană are și o Cartă a drepturilor fundamentale din care decurge un sistem legislativ pe care statele membre nu îl pot ignora. Cunoașteți, dle Speroni, că în numeroase ocazii Curtea de Justiție a pronunțat – în cazul Italiei chiar cu privire la aceste probleme, nu la probleme legate de sistem – hotărâri care trebuie încă puse în executare.

Globalizarea piețelor și utilizarea crescândă a transportului aerian necesită acum o legislație europeană mai specifică, pentru a reglementa aceste probleme sensibile care au o influență atât de puternică asupra opiniei publice și, prin urmare, și asupra principiului suveranității populare – care stă nu doar la baza Republicii Italiene, ci și a Uniunii Europene – și asupra modalităților de exercitare a acestui principiu.

Nu ar trebui să mai fie posibil pentru nimeni să invoce drepturile sacrosancte ale majorității populare pentru a justifica amenințări la adresa libertății presei în ceea ce a fost, până recent, o situație de inegalitate între reclamant și pârât – indiferent dacă este vorba de Italia sau de Portugalia, după cum ni s-a amintit mai devreme – pentru că aceasta subminează bazele normelor de coexistență pe care este întemeiată Uniunea. Din acest motiv, există o nevoie urgentă pentru o directivă împotriva concentrărilor în domeniul informării care va reglementa afacerile celor care sunt implicați în politică și, în același timp, va controla mijloacele de informare în masă foarte importante.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Dnă președintă, aș dori să subliniez rapid faptul că subiectul acestei dezbateri – și discursul dnei Reding și cel al dlui Daul au indicat clar acest lucru – este ideea noastră despre Europa. Nu ne concentrăm asupra unui stat membru: problema este să știm dacă aplicăm tratatele, dacă aplicăm Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale semnată la Roma în 1950 și dacă aplicăm articolul 6 din tratat.

Dle Daul, atunci când îl citați pe dl Napolitano, citați-l integral. Președintele Republicii Italiene a subliniat faptul că au existat remedii legale și a menționat, în discursul său, articolul 7 din tratate. Acest articol ne permite astăzi ca, în mod legal, fără emoție, să ridicăm problema riscului unei încălcări a drepturilor omului într-un stat membru – astăzi Italia, mâine altă țară.

Ultimul punct foarte important este acela că, în orice țară din lume, dictatorii și cei care doresc să submineze drepturile omului se ascund în spatele suveranității. Pentru mine, Europa este continentul universalității drepturilor omului. Dacă nu vom admite că noi, cei care stăm în același Parlament, avem dreptul, avem datoria de a vedea ce se întâmplă într-unul din statele membre, cum le putem spune dictaturilor din țările îndepărtate că noi apărăm o idee universală care este atât de importantă, mai ales pentru apărarea drepturilor femeilor?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Dnă președintă, este ciudat că, atunci când discutăm în acest Parlament despre libertatea de exprimare în Italia, depășim în mod constant timpul alocat și astfel îl cenzurăm în mod indirect pe următorul vorbitor. Prin urmare, voi încerca să mă încadrez strict în timpul care mi-a fost alocat.

Trebuie să spun că aș considera mult mai potrivit să port această dezbatere în Parlamentul italian decât în Parlamentul din Bruxelles, cu excepția situației în care – după cum a menționat deja cineva – intenția noastră ar fi să dezbatem libertatea presei în general, adică în contextul continentului European. Lăsând părerile deoparte, cred totuși că merită să menționăm câteva date prezentate deja de dl Speroni și cu privire la care ar trebui să reflectăm.

Pot confirma faptul că, din 455 de hotărâri pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru încălcarea articolului 10 privind libertatea de exprimare, 29 vizează Franța, 28 Regatul Unit, 15 Grecia, 10 România, 8 Polonia și doar 7 Italia. V-aș ruga să reflectați la aceste date.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Nu învinovățesc pe nimeni din cei care urmăresc această dezbatere dacă sunt de părere că acesta nu este Parlamentul European, ci Parlamentul italian. Totuși, acesta nu este Parlamentul italian și, prin urmare, nu este locul potrivit pentru a purta aceste debateri politice naționale prin excelență. Suntem cu toții îngrijorați cu privire la caracterul colorat al prim-ministrului italian. Totuși, nu aceasta este problema aici. Problema este dacă noi, ca instituție europeană, avem competența de a lua decizii în aceste domenii. Răspunsul la această întrebare este evident. Dna comisar Reding ni l-a oferit astăzi, când a spus că aceste probleme nu intră în sfera de competență europeană și că nu ne putem asuma un rol care nu este al nostru.

Prin urmare, întrucât această problemă nu este de competența noastră, ea trebuie discutată și rezolvată la nivel național. Dacă ne asumăm puteri care nu ne aparțin și dacă vom interveni în probleme care nu intră în competența noastră, atunci ne vom submina legitimitatea în loc să ne-o întărim. Vom submina instituția pe care o reprezentăm și vom mări distanța dintre noi și cetățenii noștri, în loc să o reducem. Dacă vrem să câștigăm respectul cetățenilor noștri, atunci trebuie să începem prin respectarea limitelor competențelor noastre.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Dnă președintă, Uniunea Europeană are obligația de a garanta pluralismul mijloacelor de informare în masă. Dezbaterea cu privire la libertatea presei privește pluralismul deținerii mijloacelor de comunicare, structura acestora și procedurile de numire a managerilor, relațiile dintre politică, afaceri și media propriu-zise, precum și accesul cetățenilor la diferitele opinii. Cred că veți fi de acord cu mine în privința faptului că situația mijloacelor de comunicare din Italia, care este problema ce ne îngrijorează astăzi, nu îndeplinește normele fundamentale cerute pentru a garanta libertatea presei în această țară.

Prin urmare, cerem Comisiei să răspundă solicitărilor formulate de acest Parlament în ultimii ani și să prezinte o definiție a criteriilor specifice de evaluare a posibilelor încălcări ale acestor drepturi și libertăți în fiecare dintre statele membre.

Scopul nostru, fără îndoială, este acela de a proteja drepturile cetățenilor de a primi informații de diferite tipuri, după cum și jurnaliștii au dreptul de a publica liber întrucât, cum au spus duminică trecută demonstranții, informația ne oferă mai multă libertate.

Sarah Ludford (ALDE). – Dnă președintă, cu siguranță nu este o coincidență faptul că, săptămâna trecută, conservatorii britanici au obținut sprijinul lui Rupert Murdoch, iar ieri au votat pentru eliminarea acestei debateri cu privire la libertatea presei. În timp ce noile state membre ex-comuniste au realizat progrese importante către o presă liberă, dominarea mijloacelor de informare în masă de către Silvio Berlusconi l-ar fi făcut pe Erich Honecker verde de invidie.

Dar amenințările, intimidarea și abuzul pe care Berlusconi le îndreaptă nu doar împotriva presei, ci și a președintelui și judecătorilor, trec dincolo de o problemă pur națională: ele reprezintă o îngrijorare europeană majoră. Dna comisar Reding a spus într-un mod foarte straniu că nu ar trebui să utilizăm instituțiile UE pentru a rezolva probleme naționale. Atunci de ce mai avem legi și tratate europene, inclusiv cele privind cerința drepturilor fundamentale și statul de drept?

Există, de fapt, o competență legală clară a UE de a acționa pentru sprijinirea libertății de exprimare și a drepturilor fundamentale în general. Această bază legală există și trebuie completată de legislație privind diversitatea și pluralismul mijloacelor de informare în masă. Pasivitatea dnei comisar este profund dezamăgitoare.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Dnă președintă, dnă comisar, doamnelor și domnilor, în Italia articolul 21 din Constituție și articolul 3 din Legea nr. 102 din 2004 definesc scopul libertății presei și îi stabilesc limitele: presa trebuie să fie obiectivă, completă, corectă și imparțială, apărând întotdeauna demnitatea umană, conform principiilor stabilite de Uniunea Europeană. În era digitală și a Internetului, în care continuă să apară noi ziare, serviciul public prezintă programe care sunt ostile în mod deschis față de șeful guvernului, în timp ce presa și media sunt îngrozite de acțiunea în instanță deschisă de Silvio Berlusconi împotriva a două ziare.

În realitate, 1 100 posturi de radio, 162 de ziare și câteva sute de posturi private de televiziune nu ar fi suficiente pentru a garanta pluralismul mijloacelor de informare în masă, care se presupune că ar fi amenințat de inițiativa lui Silvio Berlusconi. Rămânem cu suspiciunea că din momentul în care o anumită putere mediatică devine restrictivă, aceasta are ambiția de a deveni ea însăși o putere politică. În alte părți ale lumii, în același timp, operează același sistem atât timp cât ziare influente ca *El País*, *The Sun* și *Tarin* par să își schimbe rapid culoarea politică.

Totuși stânga italiană, în loc să își adopte propria strategie politică, se bazează pe elemente din federația națională a jurnaliștilor pentru a da dovadă de cel mai incorect și insistent asalt antidemocratic asupra guvernului în exercițiu – printr-o serie de acțiuni orchestrate cu această ocazie. Totuși, cetățenii continuă să îl sprijine masiv pe dl prim-ministru, care a fost ales în mod liber de populația italiană, și continuă să creadă că Parlamentul European va putea confirma – cum a făcut și în 2004 – faptul că libertatea presei este o valoare recunoscută și consolidată.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Dnă președintă, dnă comisar, doamnelor și domnilor, nu este intenția mea, nici cea a grupului meu – care a dorit și a sprijinit această dezbatere – de a transfera discuțiile contradictorii politice interne din Italia în spațiul european. Problema libertății de informare ne îngrijorează pe toți: îngrijorează Uniunea Europeană, care poate și trebuie să reglementeze problema la nivel comunitar, astfel încât să se opună condiționării economice și politice și să garanteze adevăratul pluralism al informării.

Anomalia italiană, unde primul ministru este și proprietarul unora din cele mai importante rețele private, constă chiar în existența unei legături periculoase între media și puterea politică și cea economică. Acesta este și motivul pentru care solicităm o măsură legislativă europeană, o măsură care – departe de a fi un act anti-italian – va ajuta la sprijinirea pluralismului informației, împiedicând concentrările și conflictele de interese. Prin urmare, cerem astăzi Comisiei să intervină cât mai rapid cu putință – întrucât acest Parlament a mai solicitat deja acest lucru în trecut – pentru a înzestra Uniunea Europeană cu norme comune în vederea sprijinirii libertății de informare pentru toți cetățenii europeni.

Sophia in 't Veld (ALDE). – Dnă președintă, trebuie să mărturisesc că am fost mai degrabă șocată de declarația dnei comisar Reding pentru că, într-adevăr, statele membre sunt responsabile în primul rând de asigurarea respectului pentru democrație și drepturile fundamentale. Însă greșiți dacă afirmați că UE nu are niciun rol de jucat aici.

Mai întâi, există articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care prevede: „Uniunea se întemeiază pe principiile libertății, democrației, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale statului de drept, principii care sunt comune statelor membre”. Și pentru a demonstra că aceasta nu este doar o declarație lipsită de conținut, Uniunea Europeană s-a înzestrat cu articolul 7 – instrumentul legal pentru punerea în aplicare a articolului 6.

În al doilea rând, dnă Reding, atunci când negociem cu statele candidate, insistăm ca ele să aplice cele mai înalte standarde ale libertății presei, altfel acestea nu pot adera la Uniunea Europeană. Această cerință a fost stabilită de criteriile de la Copenhaga – prin urmare de ce aplicăm țărilor candidate standarde diferite de cele aplicate actualelor state membre, dnă comisar Reding? Sunt și alte țări în care există încălcări ale libertății presei sau a libertății de exprimare, cum ar fi Republica Cehă, care tocmai a adoptat o lege care restrânge libertatea presei sau Irlanda, care a adoptat o lege foarte dură împotriva blasfemiei. Dnă comisar Reding, închei prin a spune că, dacă suntem cu adevărat o Comunitate a valorilor, atunci Comisia Europeană trebuie să acționeze.

János Áder (PPE). – (HU) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, l-am auzit pe Dl Verhofstadt spunându-ne acum o oră că trebuie să ne unim pentru a proteja valorile libertății și trebuie să vă spun că sunt de acord cu dumnealui. Libertatea de exprimare este un drept fundamental important. Până acum acesta a fost punctul de vedere exprimat în dezbateri. Sunt de acord, de asemenea, și cred cu tărie că nu există un singur politician italian în acest Parlament care ar dori să restrângă libertatea de exprimare.

În timp ce ascultam dezbaterile, mi-am pus două întrebări. De ce deputații europeni socialiști și liberali simt că este important să protejeze anumite drepturi politice fundamentale doar în cazul anumitor drepturi și doar în anumite împrejurări? Este dreptul la liberă asociere un drept fundamental important? Este un drept fundamental la fel de important ca libertatea de exprimare? Este cu siguranță. Totuși, în urmă cu trei ani, nu ați protestat atunci când guvernul socialist din Ungaria a împrăștiat o mulțime care se adunase să celebreze revoluția din 1956.

Este dreptul de a utiliza propria ta limbă un drept fundamental important? Este un drept fundamental la fel de important ca libertatea de exprimare? Acesta este cu siguranță un drept important. Totuși, încă odată, nu ați protestat atunci când autoritățile din Slovacia, un stat membru al Uniunii Europene, a vrut să limiteze dreptul minorităților de a utiliza limba lor proprie.

Este protecția vieții private un drept fundamental important? Acesta este cu siguranță un drept fundamental important. Cred că oricine – fie el prim-ministrul italian sau oricine altcineva – are dreptul și trebuie să aibă dreptul de a iniția proceduri legale împotriva acuzațiilor mincinoase și a calomniei.

Libertatea presei este într-adevăr un drept important, însă de ce ați tăcut în ultimii 20 de ani, când era evident că în fostele țări socialiste mass-media a fost concentrată, într-o foarte mare măsură, în mâinile fostelor partide comuniste? Tot ceea ce cer de la dumneavoastră este să nu utilizați standarde duble.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, știu că, la 30 septembrie, Comisia a prezentat un studiu privind indicatorii pluralismului mediatic în statele membre. Totuși, în anul 2008, acest Parlament a adoptat un raport al dnei Marianne Mikko, în care Comisia Europeană și statele membre erau îndemnate să garanteze, și citez exact, „multitudinea de opinii în mass-media, să garanteze pluralismul mijloacelor de informare în masă și să asigure accesul cetățenilor UE la mijloace de informare în masă libere și diversificate”.

Chiar mai devreme, în anul 2004, Parlamentul a adoptat un raport elaborat de dna Boogerd-Quaak privind riscurile încălcării libertății de exprimare și informare în UE. În acest raport, Comisiei i s-a solicitat să prezinte o comunicare privind garantarea pluralismului mediatic în toate statele membre. Până în prezent, Comisia nu a oferit încă răspunsuri clare la solicitările Parlamentului.

Veți observa, dnă comisar, că nu am menționat nici țara mea și nici pe prim-ministrul acesteia. Totuși, eu, ca cetățean european, vă întreb în acest Parlament, care sunt măsurile pe care Comisia intenționează să ia să le întreprindă la nivel european pentru a asigura că pluralismul mediatic este garantat în toate statele membre.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, propunerea împotriva presupusului atac la adresa libertății presei în Italia reflectă, cred, alegerea unei căi politice strâmbe și nesănătoase. În plus, unele cuvinte tari, nuanțate cu mânie și o urmă de ură, mi se par în mod evident că au fost scăpate de sub control. Este foarte ciudat, totuși, că acest declin (sau presupus declin) al democrației în Italia ar apărea de-abia acum și într-un mod atât de izbitor, având în vedere că guvernele de centru-dreapta, dar și de centru-stânga – din care și eu am făcut parte – au alternat la conducerea țării mele.

Dacă acest zid de intoleranță și anti-democrație există într-adevăr în Italia, de ce, în atâția ani de guvernare de stânga, nu a fost niciodată dărâmat? Discutăm despre neglijență, reticență, conveniență sau – așa cum mi se pare mult mai logic – despre simpla observație că standardele democrației din Italia sunt conforme cu cele ale Occidentului și ale Europei?

Dacă dorim într-adevăr, ca o măsură excepțională – așa cum este cea utilizată în acest caz, și îmi cer scuze dnei Serracchiani, de a discuta despre o țară și nu despre Europa – să stabilim adevărul despre sănătatea democrației din țara noastră, atunci ar trebui să îl întrebăm pe președintele republicii, Giorgio Napolitano, cu respectul datorat unei instituții, dacă simte că este președintele unei țări în care pluralismul informației stagnează, libertatea este în vrie și valul democrației se retrage. Totuși, nu cred că, dacă situația ar fi aceasta, președintele Napolitano s-ar abține de la denunțarea unei astfel de stări de lucruri, credincios cum este față de prerogativele sale de garant al Constituției noastre.

Întrucât problema atinge totuși – doamnelor și domnilor de la stânga, și îmi pare rău să o spun – subiecte ale politicii italiene într-un mod foarte provincial, conferindu-le o dimensiune artificială europeană, și acum internă, trebuie subliniat faptul că atât timp cât stânga italiană, care a fost odată cu mult mai puternică și consistentă, se lasă condusă politic de comici și demagogi, se va îndepărta treptat de putere. Nu cred că Woody Allen îi dictează președintelui Obama direcția în care ar trebui să se îndrepte.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Dnă președintă, dnă comisar, ca fost jurnalist nu mi-am imaginat nici eu vreodată că astăzi, la 50 de ani după ce am început să construim Europa și la scurt timp înainte ca Tratatul de la Lisabona să intre în vigoare, vom dezbate unele principii și valori de bază pe care a fost construită și fundamentată Uniunea Europeană.

Valori precum independența presei, pluralismul mijloacelor de informare în masă, libertatea de exprimare recunoscută pentru oricine, în special pentru jurnaliști, egalitatea tuturor în fața legii și chiar, dacă doriți, principiul fundamental al separației puterilor. Există separație a puterilor atunci când prim-ministrul unei țări, cu alte cuvinte, cea mai înaltă autoritate executivă, deține și controlează cea mai mare parte a mass-media din țara sa și urmărește în instanță cealaltă parte?

Ceea ce se întâmplă în Italia nu este o problemă italiană, ci este o problemă europeană, pentru că se află în pericol chiar credibilitatea Uniunii Europene atunci când aceasta controlează și evaluează încălcări ale principiilor și drepturilor fundamentale în state terțe și tolerează încălcări ale acelorași valori și principii în curtea sa proprie.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, mulți dintre dumneavoastră au citit „Procesul” lui Kafka: această carte este o operă de ficțiune, însă este ceea ce se întâmplă astăzi în țara mea, o țară a marilor tradiții democratice, cu un guvern ales de poporul suveran, dar în care are loc o încercare de subminare a votului democratic printr-un atac fără precedent istoric din partea mass-media și a instanțelor.

Dezbatem libertatea de informare în condițiile în care 72% din presă este împotriva guvernului și a prim-ministrului Berlusconi. 70% din acțiunile în justiție împotriva ziarelor au fost deschise de liderii stângii, cu o sumă pretinsă ca despăgubiri pentru daune în valoare de 312 milioane EUR, dintr-un total de 486 milioane EUR care a fost pretins începând cu 1994. Această sumă este egală cu 32 milioane EUR anual. Ea echivalează cu o formă de finanțare suplimentară prin intermediul instanțelor.

Dumneavoastră, doamnelor și domnilor care reprezentați democrațiile Europei, vă spunem și susținem că în Italia puterea instanțelor și mass-media zdrobesc voința poporului suveran în numele intereselor politice partizane de clasă. Democrația în Italia este, prin urmare, în pericol dacă guvernul este învins. Principala persoană care compromite acest concept, dintr-un punct de vedere semantic, se numește Antonio di Pietro. În încheiere, aș dori să îi mulțumesc dnei comisar Reding pentru deosebitul simț al echilibrului și democrației. dumneaei a întocmit un raport inteligent și exact.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). - Libertatea presei nu este niciodată suficient protejată în fața abuzurilor. De fiecare dată când un președinte de stat sau un prim ministru dintr-un stat membru al Uniunii Europene atacă jurnaliștii, doar pentru că aceștia nu sunt de acord cu el, Comisia Europeană, Parlamentul European și fiecare dintre noi trebuie să reacționăm.

În Italia, un prim ministru încearcă să intimideze presa de opoziție prin toate mijloacele. În România, un președinte încearcă să decredibilizeze presa și jurnaliștii care îl critică. În ambele cazuri vorbim de excese ale unor politicieni care se consideră deasupra legii. În România, cele mai recente știri ne arată nu doar un președinte care jignește, tâlhărește și calomniază ziariștii, dar și alte abuzuri ale unei puteri care în preajma alegerilor prezidențiale pare că ar fi dispusă la orice, inclusiv la încălcarea legii pentru a-l ajuta pe actualul șef al statului să fie reales.

Tocmai de aceea cer Comisiei Europene, la fel cum am făcut și pe 23 septembrie, să condamne public aceste comportamente, atât ale președintelui României, cât și ale premierului Italiei.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, aș dori să confirm faptul că în Italia libertatea presei există și este mai puternică decât oricând. Acestea sunt cuvintele unui mare jurnalist, Giampaolo Pansa care, timp de mulți ani, decenii, a fost unul dintre cele mai prestigioase nume care au scris pentru ziarul *La Repubblica*, parte a grupului *Espresso-Repubblica*, de unde a trebuit ulterior să demisioneze pentru că managementul grupului l-a acuzat de revizionism, ceea ce în Italia, după cum știți, este de departe una din cele mai grave infracțiuni, atunci când este comisă de inteligența dominantă, de cultura dominantă în Italia, care este în totalitate de stânga: priviți doar la originile Partidului Democrat, unde toată lumea, de la bancheri până la cei mai importanți actori, directori și jurnaliști din țara noastră, stă la rând.

Totuși, libertatea de informare nu înseamnă libertatea de a insulta sau de a defăima; cu excepția faptului că dreptul la un proces echitabil este întotdeauna acordat stângii: dacă dl Prodi dă în judecată, este în regulă; dacă dl D'Alema dă în judecată, este în regulă; dacă dl Di Pietro dă în judecată, este în regulă. Dl Di Pietro este doborâtul de recorduri – întâmplător, magistrații dau presa în judecată mai des decât o fac politicienii –

întrucât, conform informațiilor publicate în *La Repubblica*, acesta a depus 357 de plângeri și a primit deja 700 000 EUR despăgubiri. Am auzit informația pusă la dispoziție de colegii noștri deputați. Pentru a încheia, dacă există o problemă de realiniere – și cred că această problemă există în Italia – singurul partid politic care are dreptul să o invoce este cel de centru-dreapta.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, în 2008, guvernul Berlusconi a acordat o sumă totală de 206 milioane de euro drept contribuții directe către presă, posturi de radio și televiziune. Din nefericire, cele mai multe din aceste milioane au mers la cele mai importante patru ziare de stânga.

Libertatea presei în Italia are, în guvernul Berlusconi, cel mai generos susținător. Stânga a lansat în Italia și în Europa o campanie prin care pretinde că libertatea presei este amenințată, o campanie bazată pe falsuri scandaloase și minciuni sfruntate. Și, inevitabil – tot din nefericire – ea a lansat această campanie doar după ce prim-ministrul Berlusconi a adresat o cerere legitimă de acordare de despăgubiri din partea celor două ziare de stânga care l-au defăimat, acuzându-l de comportament dezonorant, acuzații bazate pe falsuri absolute, nedemne de orice formă de jurnalism care își merită numele.

Prim-ministrul Berlusconi este primul care afirmă că libertatea presei este foarte importantă, însă libertatea de a insulta, de a înșela, de a defăima și de a calomnia este ceva cu totul diferit. În acest caz, orice cetățean – prin urmare, inclusiv prim-ministrul Berlusconi – are dreptul de a se putea apăra utilizând mijloacele democratice pe care le are la dispoziție, solicitând instanțelor civile să examineze acuzațiile formulate în scris împotriva sa, ceea ce, aș adăuga eu, au făcut și alți lideri ai stângii.

Victor Boștinăru (S&D). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, acesta nu este doar o dezbatere între italieni: această dezbatere este, în primul și în primul rând, despre Europa.

Domnul Berlusconi nu este în mod sigur singurul caz care încalcă regulile elementare în relațiile cu mass-media. Traian Băsescu are în mod frecvent un comportament agresiv, nedemocratic, de intimidare a mass-media, utilizând un limbaj imposibil de reprodus în Parlamentul European.

Carta europeană a libertății de informare va deveni doar o altă simpatcă piesă de hârtie, dacă șefii de guvern și de stat din Europa vor continua să se comporte de această manieră. Noi, Uniunea Europeană, vom deveni ridicoli analizând și criticând libertatea de informare în diverse țări din Asia și Africa, atâta timp cât în Uniunea Europeană acestea nu sunt apărate și respectate.

Propun, în consecință, combaterea prin mijloacele și autoritatea Comisiei a monopolului și aplicarea cu autoritate europeană a Cartei libertății de informare.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Dnă președintă, cu mult timp în urmă, un scriitor suedez bine cunoscut, August Strindberg, spunea: „Tu ai putere, eu am cuvinte, eu am cuvinte în puterea mea”. Totuși, nu aceasta este situația în momentul de față pentru scriitorii și jurnaliștii din Italia cărora li se interzice în mod sistematic dreptul de a se exprima liber.

În ultimii trei ani, 200 de jurnaliști au fost amenințați din cauza a ceea ce au scris. Totuși, ce se întâmplă în Italia ne afectează pe toți. Libertatea de a vorbi, de a scrie și de a-ți publica liber cuvintele este un drept fundamental al tuturor celor 500 de milioane de cetățeni europeni.

Ceea ce se întâmplă în Italia arată că libertatea de exprimare este uneori mai periculoasă decât armele pentru un regim care preia puterea asupra acestei libertăți. Astăzi, Parlamentul are ocazia unică de a exprima și de a dezvălui cele mai bune calități ale noastre. Aici arătăm că în joc se află libertățile fundamentale. Problemele Italiei sunt și ale noastre.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, dezbaterea de astăzi este într-adevăr incredibilă, pentru că în Italia libertatea de informare este un drept constituțional garantat și recunoscut. Alți vorbitori care au luat cuvântul înaintea mea au oferit informații cu privire la numărul și parțialitatea politică a ziarelor publicate în Italia.

Pentru a face un lucru în beneficiul deputaților care nu sunt italieni, îmi voi permite să fac o revistă a presei. Acestea sunt câteva din zările independente pe care le-am cumpărat ieri pe aeroport: acesta este *Il Manifesto*, un ziar comunist; aceasta este *L'Unità*, un ziar fondat de Antonio Gramsci, al Partidului Democrat-Partidul Democraților de Stânga; și aceasta este *L'Europa*, ziarul partidului Margaretei, care a fuzionat cu Partidul Democrat. Apoi, Partidul Democrat are și o facțiune D'Alema-Letta, care are ziarul ei propriu, *Il Riformista*. Există după aceea Partidul Reînnoirea, care are ziarul său, *Liberazione*. Anul trecut Reînnoirea s-a scindat, iar partidul dizident și-a înființat propriul ziar, *L'Altro*.

Există în cele din urmă subiectul politic al acestei dezbateri: *Il Fatto quotidiano*. Știți cui îi este subordonat acest ziar? Este subordonat partidului dlui Di Pietro, care este forța motrice din spatele acestei dezbateri de astăzi. Acesta este un partid care pretinde în acest Parlament că nu există libertate de informare, în condițiile în care a înființat un ziar în Italia în urmă cu zece zile.

Pentru a încheia, dnă președintă, este ca și cum v-aș spune aici că în Italia este sărăcie și foamete când, la sfârșitul săptămânii trecute, eram în țara mea la festivalul cârnaților, mâncând friptură și bănd vin. Acesta este paradoxul unei stângi care deține atât de multe ziare, dar care nu are cititori sau voturi. Aceasta va trebui să vină cu argumente mai serioase dacă vrea să îi recâștige.

Mary Honeyball (S&D). – Dnă președintă și eu aș dori să mă alătur apelurilor pentru o directivă europeană privind libertatea de informare, libertatea presei și pluralismul mijloacelor de informare în masă. Deși aceasta a fost o dezbatere privind libertatea de informare în Italia, așa cum au afirmat alți vorbitori, există probleme serioase în alte țări ale Uniunii Europene.

Una dintre ele este Regatul Unit. Rupert Murdoch a fost amintit deja, și unul dintre motivele pentru care cred că avem nevoie de această directivă este legat de Rupert Murdoch. Rupert Murdoch nu este un șef de stat, însă este un mogul internațional al mass-media având o agendă proprie foarte specială. Acesta nu este democrat și trebuie să adoptăm legi pentru cei ca Rupert Murdoch, precum și pentru cei ca Silvio Berlusconi.

David Casa (PPE). – (MT) Eu vin din Malta și, prin urmare, după cum vă puteți imagina, Italia este o țară vecină pe care o urmărim de mulți ani. Și în ceea ce privește problemele privind libertatea de exprimare, țara mea privește spre Italia, pentru că aceasta este un exemplu clar de democrație. Prin urmare, amestecul în această problemă internă, ceea ce doresc de fapt socialiștii italieni, este, în opinia mea, o formă rușinoasă de politică pentru țara lor. Nu m-aș fi gândit niciodată că italienii ar recurge vreodată la atacarea țării lor în acest Parlament, într-un mod atât de nedrept. Cred că pot să înțeleg mai bine de ce italienii nu au încredere în stânga pentru a guverna Italia mai mult decât câteva luni, motivul fiind că, în urma analizei politicii acestui partid, este evident că ea se poate potrivi doar celor care doresc să atace însuși conceptul de democrație, iar din această cauză cred că ei ar fi trebuit să îl asculte pe președintele italian, și doresc să îl felicit de aici, atunci când acesta a spus că această dezbatere nu își are locul în acest Parlament, ci ar trebui purtată în Parlamentul italian.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Vă mulțumesc, dnă președintă. Voi vorbi în limba uneia din țările criticate astăzi în acest Parlament, Bulgaria. Dacă aș fi jurnalist în Bulgaria astăzi, așa cum am fost cândva, aș alege probabil una din cele două declarații diametral opuse ca titlu pe prima pagină a oricărui ziar. Una din ele este că nu trebuie să transformăm acest Parlament într-o placă de rezonanță, cu atât mai puțin într-o instanță supremă. Cealaltă, făcută de un vorbitor din partea grupului socialist, ne sfătuiește să nu tratăm acest Parlament ca pe un muzeu ce conține obiecte vechi care nu trebuie mutate.

Cred că adevărul este undeva la mijloc și este reflectat în propunerea făcută de dl Verhofstadt privind elaborarea unei directive care trebuie să creeze un sistem mai modern și mai democratic pentru reglementarea tuturor problemelor discutate astăzi privind libertatea și pluralismul mijloacelor de informare în masă. Totuși, în afară de abordarea problemelor legate de pluralism, libertate și protecția jurnaliștilor, această directivă trebuie să includă și să acorde o importanță deosebită, de fapt, deconcentrării resurselor mass-media, inclusiv în interiorul sistemelor mass-media naționale.

Viviane Reding, membră a Comisiei. – Dnă președintă, cred că această dezbatere a fost foarte importantă pentru că a demonstrat foarte clar că există un acord puternic în acest Parlament, un acord puternic cu privire la faptul că libertatea presei nu are un „dacă” sau un „când”, întrucât aceasta este fundamentul Uniunii noastre Europene. Trebuie să o apărăm, este o valoare fundamentală, trebuie să luăm atitudine atunci când nu este respectată și trebuie să acționăm în cazul în care există o problemă care trebuie rezolvată.

(Președintele a cerut să se facă liniște în sală)

Există și un consens în acest Parlament cu privire la faptul că libertatea mass-media este o problemă care trebuie urmărită în toate statele membre. Mulți dintre dumneavoastră nu ați mai fost în acest Parlament înainte, astfel încât îmi voi reaminti doar acțiunea jurnaliștilor europeni de a elabora o Cartă europeană a libertății presei. Aceasta a fost întocmită pentru a-i ajuta în primul rând pe jurnaliștii din noile state membre, iar aceștia au cerut acest ajutor din partea comunității jurnalistice.

Doresc doar să reamintesc acest lucru pentru că s-a spus în acest Parlament că există probleme cu televiziunea publică în multe din statele noastre membre. Îmi amintesc că am fost într-unul din aceste state membre –

era Ungaria – pentru a susține cauza salvării televiziunii publice și cred că acest lucru ar trebui făcut în toate statele membre atunci când există o problemă.

Din acest motiv am adoptat noua Directivă „Televiziune fără frontiere”, cu ajutorul Parlamentului, pentru înființarea de autorități independente de reglementare pentru mass-media în toate statele noastre membre. Pot asigura acest Parlament că oricând va exista o problemă în legătură cu instituirea acestor autorități independente pentru mass-media, Comisia va acționa.

Acum există în acest Parlament un dezacord cu privire la modul în care se pot reuni competențele UE cu politicile mass-media. Cred că mulți dintre deputați nu au auzit declarațiile mele introductive în care am citat din Carta drepturilor fundamentale, care este foarte clară. De asemenea, am citat și articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, care prevede, de asemenea, foarte clar momentul în care carta se pune în aplicare, precum și normele de punere în aplicare a acesteia. Așadar, cred că oricine le poate citi și își poate reaminti.

Din păcate, nimeni nu ascultă acum, cu toate că este foarte important.

(Președintele a cerut din nou să se facă liniște)

În discursul meu introductiv, am subliniat de asemenea acțiunile foarte clare, exemplele concrete cu privire la locul în care UE poate acționa, precum și unde aceasta a acționat, și am evidențiat problemele care trebuie rezolvate la nivel național. Curtea constituțională din Italia, care a acționat ieri, a arătat clar ce înseamnă acest lucru.

Au existat câteva solicitări clare ale Parlamentului și aș dori să le răspund, dacă Parlamentul îmi va permite și va asculta.

(Președintele a cerut încă odată să se facă liniște)

Este solicitarea acestui Parlament de a continua abordarea pluralismului mediatic care a fost promisă. Activitatea privind pluralismul mediatic a înregistrat deja progrese substanțiale și am publicat cea de-a doua etapă privind indicatorii de risc ai pluralismului mediatic. Poate mulți parlamentari nu i-au văzut. Aceștia sunt disponibili pe Internet; aceștia pot fi analizați și reprezintă un element foarte important care este necesar pentru a putea desfășura această activitate obiectivă privind pluralismul mediatic pe care a solicitat-o Parlamentul.

Trebuie să spun că am fost foarte dezamăgită pentru că am avut un atelier de lucru public pe această temă și nici măcar un singur deputat nu a participat la acesta. Ei bine, indicatorii de risc au fost publicați acum și pot fi analizați. Aceștia vor constitui bazele pentru activitatea noastră viitoare.

Cea de-a doua întrebare: de ce nu activează Comisia articolul 7 din Tratatul UE în cazul Italiei? În primul rând, articolul 7 este o prevedere cu caracter excepțional. Până acum nu a fost niciodată activat de instituțiile UE. Această clauză s-ar aplica doar dacă ar exista o prăbușire completă a ordinii juridice naționale și a sistemului drepturilor fundamentale într-un anumit stat membru. Nu cred că am ajuns într-o astfel de situație în niciunul din statele noastre membre. Dar – și acest lucru este foarte interesant – articolul prevede că Parlamentul European însuși are posibilitatea de a activa articolul 7 din Tratatul UE. Prin urmare, invit Parlamentul European, în cazul în care consideră într-adevăr că există dovezi suficiente, să activeze articolul 7 din Tratatul UE.

Cea de-a treia întrebare: mulți deputați din toate partidele politice – și cred că este o relativă unanimitate în acest Parlament, au solicitat o directivă UE privind pluralismul mediatic și concentrarea mijloacelor de informare în masă.

(Președintele a cerut încă odată să se facă liniște)

Aceasta este o întrebare fundamentală care trebuie discutată în profunzime. V-ați putea aminti că în anii '90 Comisia Europeană a început să lucreze la proiectul pentru o astfel de directivă și vă veți aminti, de asemenea, că toate statele membre, fără excepție, au fost împotriva unei astfel de directive la vremea respectivă pentru că s-a considerat că aceasta nu ar intra în sfera de competență a UE.

Poate situația s-a schimbat astăzi și va exista o largă majoritate a statelor membre care cred că aceasta se încadrează în competențele UE. Desigur, ar fi posibil să ajungem la o interpretare deosebit de generoasă a tratatului, pentru a permite UE să abordeze problema. Însă, încă înainte de a începe să se gândească la acest

lucru, Comisia ar trebui să aibă susținerea puternică a întregului Parlament European. Și aş dori ca Parlamentul European să identifice clar care sunt problemele pieței interne pe care vrea să abordeze cu o astfel de directivă.

Știți că eu personal nu sunt genul de comisar care are o problemă cu reglementarea. În ultimii cinci ani, am reglementat atunci când a fost necesar. Însă pentru a face acest lucru avem nevoie de dovezi clare cu privire la întrebările la care dorim să oferim răspuns. Ar rezolva legislația problemele la care vă gândiți astăzi? Am putea să o justificăm conform competențelor existente ale UE? Există o dimensiune transfrontalieră clară? Există o dimensiune clară privind piața internă pentru că – amintiți-vă – legislația pe care am prezentat-o deja s-a bazat integral pe temeiul legal al pieței interne.

Toate acestea vor trebui să fie clarificate înainte de a putea începe procesul legislativ. Prin urmare, invit Parlamentul să discute serios acest lucru și invit Parlamentul să răspundă la această întrebare într-un raport din proprie inițiativă adoptat de o majoritate a membrilor. Atunci Comisia va considera acest lucru ca un pas înainte.

Între timp, Comisia și-a făcut temele prin stabilirea indicatorilor de risc care ne vor ajuta să analizăm această problemă în toate statele membre pe o bază obiectivă. Cred, în final, că asta este ceea ce dorește Parlamentul. Asta este și ceea ce doresc celelalte instituții, pentru că nu vrem folosirea politică a libertăților noastre fundamentale. Vrem ca aceste libertăți să fie un drept; vrem ca aceste libertăți să fie o valoare fundamentală și să fie tratate ca atare.

(Aplauze)

Președinta. – Dnă comisar, vă rog să acceptați scuzele mele în numele Parlamentului pentru zgomotul din timpul discursului dumneavoastră, ca răspuns la observațiile deputaților.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Dnă președintă, înainte de a prezenta observațiile mele personale, aş dori să încep cu o solicitare de respectare a Regulamentului de procedură. Cred că niciun membru al Comisiei sau al Consiliului, sau chiar al acestui Parlament, nu ar trebui să ia cuvântul în Parlament în condițiile pe care dna Reding le-a întâmpinat chiar acum. Este pur și simplu inacceptabil!

(Aplauze)

Prin urmare, voi cere Biroului să examineze cum am putea pune capăt acestei stări de lucruri dezonorante în care, în partea finală a dezbaterilor și în timpul rostirii discursurilor, pot fi purtate aici conversații, precum cea dintre vicepreședintele Vidal-Quadras și fostul său coleg de acolo, care nu sunt interesați de absolut nimic altceva decât de relațiile lor bilaterale. Nu cred că acest lucru este acceptabil. Aș cere încă odată Biroului să acorde atenție acestui lucru.

Aș dori acum să fac o observație cu privire la un lucru pe care l-a spus dl Weber. Dl Weber mi s-a adresat personal în dezbaterile cu privire la libertatea presei în Italia și a adus în discuție interesele mediatice ale Partidului Social Democrat German (SPD).

(Agitație)

Ca membru al acestui Parlament, dar și ca membru al conducerii partidului meu, aş vrea să spun că am o oarecare înțelegere pentru dl Weber. Oricine a pierdut atât de multe voturi ca Uniunea Creștin-Socială (CSU) în Bavaria și partidul meu trebuie să se asigure că atrage atenția.

(Agitație)

Aș dori doar să subliniez faptul că interesele mediatice ale SPD în forma lor actuală sunt rezultatul restituirii mass-media germane după exproprierea acesteia de către naziști și de către comuniști în RDG. Noi, social democrații germani, suntem mândri de interesele noastre mediatice!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Dnă președintă, vreau să ridic doar o singură problemă, care privește întreg Parlamentul: în ziua de marți, 18 septembrie, dna Niebler a fost atacată cu brutalitate după ce a părăsit Parlamentul European, la ora 23.00. dumneaei a fost doborâtă la pământ. I-au fost furate telefonul, banii, cărțile de credit și toate actele. Ceea ce este mai grav este faptul că un proprietar belgian al unui restaurant a venit să o ajute și a chemat ambulanța și poliția. Ambulanța a venit să o trateze pe dna Niebler după o jumătate de oră. Foarte bine. După încă o jumătate de oră, poliția încă nu sosise. O așteptăm în continuare. Prin urmare, îi solicit Președintelui să intervină aici, în Parlament, pentru că acesta este de acum cel de-al treilea atac pe care poliția nu îl urmărește. Siguranța personală nu este garantată în acest oraș...

(Aplauze)

... nici răspunsurile din partea autorităților. Solicit o intervenție foarte puternică a Președintelui Parlamentului pentru a primi un răspuns cu privire la acest atac.

(Aplauze)

Președinta. – Dle Daul, din nefericire, cum spuneai, au existat de multe ori episoade de acest fel și le consider în mod evident drept inacceptabile.

Dezbaterea a fost închisă.

Votul va avea loc în cea de-a doua mini-sesiune din octombrie.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Véronique Mathieu (PPE), în scris. – (FR) Este foarte greu pentru un deputat european să vadă o democrație precum cea a Italiei arătată cu degetul, așa cum intenționează să facă această dezbatere. Libertatea presei este o libertate fundamentală, prevăzută la articolul 21 din Constituția Italiei. În Italia există ziare publice și private care reflectă toate tendințele politice.

Din respect pentru miile de oameni care suferă persecuții și o lipsă a exprimării libere în multe țări ale lumii, este obscen să descrii regimul italian ca un regim care distruge libertatea. În plus, una din caracteristicile fundamentale ale oricărui stat constituțional este accesul la justiție oferit oricărui cetățean care se simte nedreptățit. Prin urmare, faptul că prim-ministrul republicii, care a fost calomniat în ziarele naționale, a ales calea legală pentru a-și ataca detractorii și nu căi paralele caracteristice regimurilor nedemocratice, confirmă sănătatea democrației italiene.

În cele din urmă este foarte important să subliniem faptul că Parlamentul European nu trebuie să devină o cameră în care sunt soluționate toate problemele naționale litigioase fără nicio legătură cu competențele Comunității. Dezbaterile naționale trebuie soluționate la nivel național!

Iosif Matula (PPE), în scris. – Libertatea de exprimare se înscrie în rândul criteriilor democratice pe care le-am plasat la baza Uniunii Europene. Fiecare stat membru trebuie să-și asume, cu responsabilitate, respectarea criteriilor de la Copenhaga, inclusiv criteriul politic. Consider, însă, că instituțiile europene nu trebuie folosite, sub nicio formă, ca teren de rezolvare a disputelor politice interne. Discutăm astăzi despre chestiuni care țin de politica internă a unui stat membru, atâta timp cât acesta dispune de instituții democratice funcționale. Personal, îmi declar sprijinul necondiționat pentru libertatea absolută a presei, libertate corelată, totodată, cu o maximă responsabilitate a fiecărei redacții față de corecta informare a publicului. În această adunare s-au cerut reglementări mai stricte privind concentrările media și pluralismul la nivel comunitar. Să nu uităm, însă, că statele membre s-au pronunțat împotriva unei astfel de directive, pe motiv că nu face parte din competențele UE. Comisia Europeană a publicat, însă, o listă cu indicatori privind pluralismul media, pe baza unui studiu independent. Cred că este important să acordăm mai multă greutate acestor criterii, să le folosim ca punct de plecare pentru o viitoare directivă în domeniu, să încercăm să găsim soluții în loc să acuzăm.

Tiziano Motti (PPE), în scris. – (IT) A declara că libertatea de informare este negată în Italia este o ofensă instrumentală și oportunistă împotriva uneia din cele mai mari democrații occidentale. Libertatea de informare este negată în acele țări în care regimurile dictatoriale îi împiedică pe cetățenii lor să-și dezvolte cunoașterea evenimentelor zilnice prin alegerea a ceea ce aceștia cred a fi sursele cele mai relevante. În țările cu tradiție democratică precum Italia, internetul are astăzi meritul de a demola orice barieră politică, geografică, economică și socială din calea informării. În unele țări, totuși, Internetul este filtrat și multe situri web, considerate antiguvernamentale, sunt interzise. Acolo, drepturile civile precum libertatea de exprimare, de a întemeia o familie și de întrunire, drepturi cărora, noi în Occident, nici măcar nu le mai realizăm importanța pentru că suntem obișnuiți cu ele, nu sunt nici vag apropiate de conceptul de inalienabilitate garantat de constituția noastră pentru că, pur și simplu, ele nu există. Parlamentul European trebuie să fie un loc al dezvoltării, al dezbaterii și al schimbului de bune practici între statele membre. Acesta nu poate fi redus la un teatru de elită unde sunt jucate gratuit premierele oricăror teatre mici de provincie învechite. Dacă dezbaterea cu privire la libertatea presei, în Europa, trebuie purtată în Parlamentul European, atunci așa să fie, însă aceasta ar trebui să fie constructivă și demnă de instituția prestigioasă de care suntem mândri să aparținem.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), în scris. – „Libertatea presei este vitală pentru o societate democratică. Autoritățile statului trebuie să o susțină și să o protejeze, să respecte diversitatea mass-mediei, atât în formele sale de diseminare, cât și în misiunile sale politice, sociale și culturale”, așa sună primul articol din Carta Europeană a Libertății Presei. Domnul Berlusconi se pare că nu numai că încalcă una dintre valorile esențiale ale democrației, dar se folosește de influența pe care o are pentru a manipula opinia publică. În Italia și nu numai, o bună parte din ziare sunt proprietatea unor indivizi aflați la mâna unor oameni politici, care le impun o linie de conduită de care nu se pot îndepărta. În alte țări, jurnalele sunt finanțate din banii contribuabililor, plătiți de către guvern, care se servește de acestea în interes propriu. În Uniunea Europeană, campioană a democrației și promotoare a valorilor democratice în lume, nu trebuie să lăsăm ca libertatea presei să fie îngădită. De aceea, solicit Comisiei Europene ca, în viitorul apropiat, să propună o directivă referitoare la libertatea presei, mai ales pentru a limita imixtiunea politicului în mass-media, dar și pentru a evita monopolizarea în acest domeniu

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreședintă

6. Aprobarea procesului-verbal al ședinței precedente: a se vedea procesul-verbal

7. Votare

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi este votarea.

(Pentru rezultate și alte detalii cu privire la vot: vă rugăm să consultați procesul-verbal)

7.1. Mobilizarea Fondului de solidaritate al Uniunii Europene: Italia, cutremurul din Abruzzes(A7-0021/2009, Reimer Böge) (vot)

7.2. Prevenirea și soluționarea conflictelor de competențe în cadrul procedurilor penale (A7-0011/2009, Renate Weber) (vot)

– Înainte de votare:

Renate Weber (ALDE). – Dnă președintă, la amendamentul 6 la considerentul 18 se adaugă următoarele la sfârșitul tezei: „cu excepția cazului în care este strict necesar pentru prevenirea și soluționarea conflictelor de competență în sensul aplicării prezentei decizii-cadru.”

(Amendamentul oral a fost acceptat)

7.3. Numiri în comisia specială privind criza financiară, economică și socială (vot)

7.4. Summitul G-20 de la Pittsburgh (24-25 septembrie) (vot)

– Înainte de votul asupra amendamentului 13:

Sven Giegold (Verts/ALE). – Dnă președintă, dorim să introducem următorul amendament oral la amendamentul 13: „Solicită elaborarea unor rapoarte pentru fiecare țară, care să ofere o viziune aprofundată asupra fiecărei companii-mamă, a unui grup de investitori, de actori sau de autorități fiscale, realizând astfel o trecere în revistă mai eficientă și mai transparentă a deciziilor legate de fiscalitate”.

(Amendamentul oral a fost acceptat; amendamentul 13 a fost respins)

7.5. Efectele crizei economice mondiale asupra țărilor în curs de dezvoltare (vot)

Președinta. – Aici se încheie votul.

8. Explicații privind votul

- *Explicații orale privind votul:*

- **Raport: Renate Weber (A7-0011/2009)**

Jan Březina (PPE). – (CS) Dnă președintă, Republica Cehă a fost printre cei care au inițiat depunerea proiectului de decizie-cadru a Consiliului privind prevenirea și soluționarea conflictelor de competență în cadrul procedurilor penale, iar acest lucru arată că Republica Cehă acordă o importanță considerabilă cooperării judiciare. Cu toate acestea, având în vedere sensibilitatea acestei chestiuni, este necesar să se asigure faptul că această cooperare funcționează în limitele autorității conferite Uniunii Europene prin tratatul de constituire. Acest lucru se întâmplă în acest caz. Punctul slab, pe de altă parte, îl reprezintă generalitatea relativ pronunțată, de exemplu, în absența termenelor limită de răspuns din partea autorității solicitate, precum și lipsa criteriilor de stabilire a autorității judiciare celei mai potrivite pentru soluționarea procedurilor penale. Un alt punct slab îl constituie integrarea redusă cu Eurojust, care ar fi trebuit să reprezinte obiectul principal al atenției. În calitate de organism pentru cooperare europeană în materie judiciară, rămâne neutilizat un potențial mult mai mare pentru Eurojust decât rolul pe care acesta îl are în proiectul de decizie-cadru, care nu prevede nici măcar cerința de a informa Eurojust cu privire la soluționarea într-un singur stat membru a problemelor legate de urmărirea penală în cazul infracțiunilor transfrontaliere.

Philip Claeys (NI). – (NL) Dnă președintă, am votat împotriva acestui raport, dar nu pentru că mă opun schimbului de informații între autoritățile naționale în ceea ce privește procedurile penale. Este o idee bună să se afle dacă există proceduri paralele în desfășurare pentru aceleași fapte, în alte state membre.

Mă opun ferm, însă, tonului federalist al diferitelor amendamente. Putem vorbi despre amendamentul 3, de exemplu, care respinge în mod explicit posibilitatea fiecărui stat membru de a decide care autorități sunt competente pentru a acționa. Nu mă opun în niciun caz Eurojust, însă acesta nu trebuie transformat într-o „super-instituție”.

- **Propunere comună de rezoluție: Summitul G20 de la Pittsburgh (24-25 septembrie) (RC-B7-0082/2009)**

Zigmantas Balčytis (S&D). – Dnă președintă, am votat pentru rezoluție. Sunt încântat să constat că nici Europa și nici cele mai puternice țări nu subestimează gravitatea situației în care ne aflăm și nu caută o abordare superficială. Criza a fost determinată de un număr de factori complecși și intercorelați și nu există o modalitate facilă de ieșire din criză.

Criza financiară mondială ne-a oferit, de asemenea, o ocazie bună de a ne reevalua prioritățile și acțiunile, în special în cadrul gestionării pe termen lung a redresării economice durabile. Ne-am asumat angajamente față de cetățenii noștri, iar aceștia așteaptă de la noi să procedăm astfel încât economiile noastre să funcționeze din nou la capacitate maximă, în scopul asigurării funcționării eficiente a piețelor de capital și a creditării, al reducerii șomajului și al creării de locuri de muncă, precum și al protejării cetățenilor noștri, în special a persoanelor celor mai sărace și mai vulnerabile. Acest lucru nu va fi ușor, însă cred că ne îndreptăm în direcția potrivită.

Daniel Hannan (ECR). – Dnă președintă, vă propunem foarte serios s-o exacerbam. Cauza crizei financiare a fost intervenția excesivă a statului: în primul rând în sensul că ratele dobânzilor au fost menținute la un nivel prea redus, prea mult timp, o decizie politică mai degrabă decât una economică – o decizie la care majoritatea băncilor centrale au fost complice – iar în al doilea rând în sensul că, chiar anul trecut, puterile legislative îndemnau furnizorii de credite să pună la dispoziție mai multe credite ieftine.

Astfel liderii G20 se reunesc și se întreabă „Care este soluția? Și mai multă intervenție a statului.” Presupun, după cum constata odată Mark Twain, că dacă tot ce ai este un ciocan, totul începe să arate ca un cui. Dar adevărul este că toate măsurile pe care aceștia le-au luat au fost, în cel mai bun caz, inutile și, în cel mai rău caz, au deteriorat în mod activ situația în care ne aflăm: măsurile de salvare, naționalizările, pretinsa urmărire a paradisurilor fiscale (prin care liderii se referă, de fapt, la țări cu nivel mai competitiv al fiscalității decât ale lor) și extinderea masivă a competenței statului sub pretextul „supravegherii”. Iar acum dorim să reformăm întregul sistem financiar. Voi încheia cu cuvintele regretatului meu concetățean, dl Justice Asprey: „Reformă? Nu avem deja destule probleme?”

Lena Ek (ALDE). – Dnă președintă, doresc să fac două comentarii cu privire la votul recent cu privire la summitul G20 de la Pittsburgh. Regret și consider că este deplorabil faptul că în această rezoluție, precum și în materialele de la summitul G20, există atât de puține aspecte privind soluționarea crizei climatice. Se menționează, de asemenea, taxa Tobin, care cred că ar putea constitui un nou mod de a finanța atât ajutorul pentru dezvoltare, cât și o posibilitate de a sprijini țările în curs de dezvoltare în privința problemelor climatice.

Motivul pentru care nu am votat „da” pentru amendamente este acela că acestea au fost formulate într-un mod desuet, de parcă am fi avut discuția despre taxa Tobin acum 20 de ani. Modul modern de a discuta dacă aceasta reprezintă o nouă sursă de finanțare pentru Organizația Națiunilor Unite vizează altceva, sper să revin la acest aspect în fața Parlamentului, mai târziu.

- Propunere de rezoluție: Efectele crizei financiare și economice mondiale asupra țărilor în curs de dezvoltare și asupra cooperării pentru dezvoltare (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Dnă președintă, acord sprijinul meu acestei rezoluții deoarece consider că a sosit vremea ca toți actorii să-și asume responsabilitățile și să-și îndeplinească angajamentele față de țările în curs de dezvoltare. Este adevărat că criza economică și financiară mondială a lovit puternic chiar și cele mai dezvoltate economii, însă nu trebuie să uităm că aceasta a lovit țările cele mai sărace în și mai mare măsură. Trebuie să reținem faptul că țările în curs de dezvoltare nu au cauzat criza, însă acum sunt cele care poartă cea mai grea povară.

Punerea în aplicare a Obiectivelor Mileniului este supusă acum unor riscuri serioase. Consider binevenită abordarea G20 de a-și asuma responsabilitatea colectivă și aștept să văd acele promisiuni devenind acțiuni reale.

Krisztina Morvai (NI). – Dnă președintă, am sprijinit acest raport deoarece cred că este nevoie de o nouă paradigmă în lume – o nouă paradigmă în care să trecem în totalitate de la luarea deciziilor în funcție de bani și profit la luarea deciziilor în funcție de ființele umane și interesele comunității, precum și de la logica pe bază de concurență la logica pe bază de justiție.

Consider acest raport cel puțin o sămânță. Nu afirm că acesta sprijină integral noua paradigmă, dar cel puțin conține semințele unei noi paradigme, în special la alineatul (2), care stipulează: „Consideră că este stringentă nevoie de o reformă radicală a politicilor, pentru a aborda cauzele sistemice ale crizelor alimentare și financiară prin instituirea unor reglementări noi, democratice și transparente pentru comerțul internațional, precum și pentru sistemul financiar internațional.”

Cred și sper că luăm acest lucru în serios. Există cauze fundamentale ale acestei crize și trebuie să examinăm cauzele respective în mod sistematic și radical. Avem nevoie de o paradigmă radical nouă.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Dnă președintă, am votat în favoarea acestei rezoluții. Criza financiară și economică mondială a afectat într-adevăr toate țările, dar a avut un efect deosebit de devastator asupra celor mai sărace. Criza a influențat în mod negativ toate sursele de finanțare ale acestor țări, iar acestea nu pot păstra ceea ce au realizat, fără sprijin extern.

Criza a amenințat obiectivele mileniului stabilite pentru anul 2015. Prin urmare, sprijin planul de a pune în aplicare, mai devreme decât fusese planificat, ajutorul pentru dezvoltare în valoare de 8,8 miliarde EUR pentru sprijin bugetar și măsuri rapide pentru finanțarea agriculturii, precum și propunerea de a aloca 500 milioane EUR pentru cheltuieli în domeniul asigurărilor sociale. Nu am sprijinit articolele din această rezoluție care privesc taxa Tobin.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Dnă președintă, am votat pentru rezoluție și, de asemenea, pentru amendamentele privind introducerea taxei Tobin.

Acest lucru se datorează unor din motive de consecvență personală, deoarece în 2002, pe când eram deputat în Parlamentul Basc, acesta a adoptat o rezoluție care stipula că noi considerăm necesară abordarea fenomenului circulației internaționale a capitalurilor, în conformitate cu impactul social și economic al acestora în întreaga lume, că trebuie să introducem criterii și mecanisme pentru a oferi unele mecanisme de monitorizare și de sprijinire a dezvoltării umane, că trebuie să depășim inegalitățile între persoane și sectoare sociale și să asigurăm un echilibru al mediului înconjurător, precum și că avem obligația de stabili mecanisme de restricționare a activităților speculative.

În același mod, considerăm că avem datoria de a contribui la elaborarea de propuneri de abordare a controlului democratic și a impactului social al circulației internaționale a capitalurilor. De asemenea, am prevăzut și

aprobat necesitatea instituirii urgente a așa-numitei „taxe Tobin”, o taxă pe tranzacțiile financiare internaționale destinată ajutorului pentru dezvoltare, precum și a instituirii unor mecanisme democratice pentru reglementarea sistemului internațional.

Au trecut deja câțiva ani de la adoptarea acelei hotărâri de către Parlamentul Basc și sunt încântat că Parlamentul European a adoptat o rezoluție pe aceeași linie.

Daniel Hannan (ECR). – Dnă președintă, permiteți-mi să vă felicit pentru modul abil, iscusit și sensibil în care v-ați exercitat prerogativele de președinte.

Timp de cincizeci de ani, politicile europene comercială și agricolă au determinat în lumea a treia o sărăcie care putea fi prevenită. Am exclus simultan produse provenite din țări în care adesea exportul de produse agricole este principala sursă de venit și, mai mult, ne-am exportat excedentul propriu – ne-am aruncat ineficient excedentul – pe piețele lor. Apoi am încercat să ne împăcăm conștiințele prin programe de ajutor masiv, care nu au contribuit la ameliorarea situației acelor țări, ci, dimpotrivă, eliminând distincția dintre reprezentare și impozitare, au contribuit la frânarea dezvoltării democratice într-o mare parte a lumii.

Un lucru pe care l-am putea face mâine, care ar avea un efect imediat, benign și transformator în țările despre care vorbim ar fi: putem suprima politica agricolă comună. Cel mai bun lucru ar fi că acest lucru nu ne-ar costa nimic. Din contră, fermierilor noștri le-ar fi mai bine fără aceasta, regiunile rurale ar fi gospodărite mai bine, impozitele noastre și prețurile la alimente ar scădea, ceea ce ar conduce la scăderea inflației și îmbunătățirea situației economiei mondiale în general.

Și în cazul în care ați uitat, am rămas ferm pe poziție și cred în continuare că avem nevoie de un referendum cu privire la Tratatul de la Lisabona: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claeys (NI). – (NL) Dnă președintă, ipocrizia și inconsecvența acestui Parlament continuă să mă surprindă. Pe de o parte, această rezoluție afirmă în mod corect că este o rușine că persoanele cele mai competente și mai talentate părăsesc țările în curs de dezvoltare, iar această migrație a creierelor este dăunătoare pentru economiile respective. Pe de altă parte, există sprijin în cadrul întregului spectru politic din acest Parlament pentru Cartea Albastră a UE și pentru centrele europene de primire pentru migrația legală din Africa: exact elementele care generează și perpetuează această migrație a creierelor. Până la urmă, experiența a arătat că „migranții circulari” rămân în Europa. În plus, mai există nenumărate alte motive pentru care am votat împotriva acestei rezoluții, cum ar fi pledoaria acesteia pentru și mai multă asistență europeană pentru dezvoltare. În cazul în care Europa trebuie să dețină un rol în cadrul cooperării pentru dezvoltare, acesta ar trebui să fie un rol de coordonator al statelor membre, iar nu de donator.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) O mare parte din activitatea pe care acest Parlament și alte guverne o desfășoară în acest domeniu este sub forma „stingerii incendiilor”. Se fac eforturi de prevenire în direcția schimbărilor climatice. Cu toate acestea, trebuie să lucrăm și asupra subdezvoltării ca formă de prevenire. Multe dintre problemele legate de migrație cu care ne confruntăm nu sunt de natură politică, ci economică, în special în zona mediteraneană și, prin urmare, trebuie să oferim asistență pentru a preveni escaladarea acestei probleme.

- *Explicații scrise privind votul:*

- Raport: Reimer Böge (A7-0021/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), în scris. – Am votat în favoarea cererii de ajutorare venite din partea Italiei privind accesul la Fondul de Solidaritate al Uniunii Europene pentru reconstrucția regiunii Abruzzo, distrusă masiv de cutremurul din Aprilie 2009, din considerente umanitare pentru o țară aflată în necaz. Având în vedere rațiunea existenței acestui instrument la nivelul Uniunii Europene, și anume aceea de a face față dezastrelor naturale și pentru manifestarea solidarității cu regiunile afectate de un dezastru, vreau să atrag atenția asupra necesității unor proceduri mai rapide de punere la dispoziția statelor afectate a sumelor solicitate

Louis Bontes, Barry Madlener și Laurence J.A.J. Stassen (NI), în scris. – (NL) Partidul Olandez pentru Libertate (PVV) este în favoarea ajutorului de urgență, însă trebuie ca statele membre individuale să ofere acest ajutor, nu Uniunea Europeană.

David Casa (PPE), în scris. – În aprilie 2009 în Italia a avut loc un cutremur care a produs foarte multe pagube. Din acest motiv, Comisia a propus mobilizarea FSE pentru Italia. Evenimentele care au avut loc în Italia au

fost tragice, într-adevăr. Prin urmare, sunt de acord cu faptul că mobilizarea FSE este justificată și am votat în favoarea acesteia.

Edite Estrela (S&D), *în scris.* – (PT) Am votat pentru raportul Böge privind mobilizarea Fondului de solidaritate al Uniunii Europene pentru Italia deoarece consider că Uniunea Europeană trebuie să răspundă, cât mai curând posibil, la solicitarea de ajutor a acestei țări, în vederea ameliorării consecințelor tragice ale cutremurului care a lovit regiunea italiană Abruzzo în aprilie 2009, care a produs 300 de victime și a cauzat pagube extrem de semnificative.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Așa cum am afirmat anterior cu altă ocazie, consider că solidaritatea dintre statele membre și, în special, sprijinul european pentru țările care au fost victime ale dezastrelor constituie un semn clar că Uniunea Europeană nu mai este doar o zonă de liber schimb. Prin adoptarea de instrumente de ajutor special, cum este Fondul de solidaritate al Uniunii Europene, UE demonstrează că este capabilă să păstreze unitatea în fața adversității, în situații care sunt deosebit de solicitante din punct de vedere uman și material. Prin urmare, salut și îmi exprim din nou sprijinul pentru mobilizarea Fondului de solidaritate al Uniunii Europene cu această ocazie cu scopul de a oferi asistență victimelor cutremurului care a lovit regiunea italiană Abruzzo în aprilie 2009.

Doresc să reiterez dorința mea ca Fondul de solidaritate al Uniunii Europene să nu fie utilizat prea des – pentru ca Europa să nu fie afectată de multe situații de urgență grave – precum și dorința mea ca structura și disponibilitatea acestuia să fie îmbunătățite în mod progresiv și evaluate în mod frecvent pentru a îndeplini orice posibile necesități reale în mod rapid, dar nebirocratic.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Raportul aprobă Fondul de solidaritate al Uniunii Europene pentru Italia, în urma cutremurului din aprilie, care a produs 300 de victime și a cauzat pagube foarte semnificative. Se estimează că pagubele directe totale produse de cutremur depășesc 10 milioane EUR, fiind clasificate, în conformitate cu criteriile de intervenție pentru fond, drept „un dezastru natural major” și, prin urmare, se încadrează în domeniul principal de aplicare al bazei legale.

Prin urmare, Comisia propune mobilizarea Fondului de solidaritate al Uniunii Europene în valoare de 493 771 159 EUR. Să nu uităm că revizuirea propusă a reglementărilor pe care le prevede acest fond, prezentată de Comisie și respinsă de Parlament în mai 2006 este încă pendinte în Consiliu.

Considerăm că este important, printre altele, să asigurăm faptul că dezastrele regionale rămân eligibile sau chiar să oferim posibilitatea ca dezastrele naturale suferite în regiunea mediteraneană să fie recunoscute, precum și posibilitatea de adaptare a acestui fond – în termeni de timpi de răspuns și măsuri eligibile – la nevoile specifice legate de dezastre naturale, cum ar fi seceta și incendiile.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *în scris.* – Am votat astăzi pentru Raportul Böge privind mobilizarea Fondului de solidaritate pentru Italia. Apreciez că, în ciuda dificultăților, acest raport a fost introdus pe ordinea de zi. Administrația Parlamentului trebuie să prevină în viitor situații ca cea de astăzi. Nu este posibil ca din motive tehnice să se amâne votul asupra unor rapoarte cu implicații serioase pentru cetățenii europeni. Comisia Europeană trebuie să revizuiască procedurile de mobilizare a Fondului de solidaritate, pentru a accelera plata ajutoarelor. Trebuie instituit un sistem de plăți în avans bazat pe estimarea inițială și imediată a pagubelor directe, urmând ca plata finală să se facă pe baza calculelor finale ale pagubelor directe și pe baza dovezilor privind măsurile de prevenire luate ca urmare a catastrofei

David Martin (S&D), *în scris.* – Am votat în favoarea amendamentului 7. Sunt încântat că serviciile s-au organizat atât de rapid pentru a susține votarea și sper că fondurile necesare în Italia vor fi puse la dispoziție cât mai curând posibil, pentru a oferi asistență rapidă și eficientă.

Barbara Matera (PPE), *în scris.* – (IT) Doresc să felicit Parlamentul pentru blocarea, la solicitarea mea de ieri, a votului privind mobilizarea Fondului de solidaritate pentru cutremurul din regiunea Abruzzo, care a avut loc în aprilie, producând pierderi de vieți omenești și materiale grave. Nu exista efectiv niciun motiv de a amâna, chiar și pentru două săptămâni, un vot care are un impact atât de semnificativ asupra vieților cetățenilor europeni aflați în dificultate.

Comisia Europeană a efectuat o investigație preliminară într-un timp foarte scurt, acordând Italiei suma exactă pe care aceasta a solicitat-o, și anume 493 771 159 EUR. Aceasta ar putea reprezenta cea mai mare sumă acordată vreodată de acest fond, până în prezent. Prin intermediul acestui vot, Parlamentul arată astfel solidaritate deplină și unitate față de populațiile afectate. În mod normal, mobilizarea acestui fond durează în medie aproximativ 18 luni. De această dată am ajuns la etapa consultărilor în Parlament foarte rapid,

având în vedere că respectivul cutremur a avut loc abia acum cinci luni. Prin urmare, sper sincer că atât Comisia, cât și Consiliul vor reduce pe cât posibil termenele pentru restul procedurii și vor asigura faptul că Italia poate accesa fondurile până la sfârșitul anului.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *în scris*. – Efectele cutremurului din regiunea Abruzzo au fost devastatoare și tragice, iar finanțarea pe care o aprobăm astăzi nu poate reprezenta, desigur, o compensație pentru pierderile tragice de vieți omenești sau pentru distrugerea fizică a comunităților cauzată de acest dezastru natural. Cu toate acestea, finanțarea din Fondul de solidaritate al UE va produce efecte reale în regiune, contribuind la revenirea acesteia pe termen lung, iar existența și funcționarea efectivă a acestui fond demonstrează solidaritate între statele membre ale Uniunii Europene. Programele și mecanismele pentru furnizarea de măsuri practice ne fac mai puternici ca uniune și mai în măsură să facem față crizelor, fie că este vorba despre reduceri ale activității economice sau de dezaastre naturale. Trebuie să continuăm să sprijinim aceste măsuri practice de furnizare de asistență pentru statele membre în vremuri de necesitate reală. Politica ne permite să influențăm și să controlăm evenimentele, dar pentru acele evenimente – cum sunt dezaastrele naturale – care depășesc domeniul politicii, putem elabora aceste mecanisme importante pentru a ne ajuta să facem față crizelor.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), *în scris*. – (PL) În fața tragediei în care oamenii și-au pierdut persoane dragi și, în multe cazuri, tot ce aveau, iar un oraș frumos, cu mare vechime, a fost adus la ruine, sprijinul pentru o astfel de propunere reprezintă un gest de simplă decență. Fondul de solidaritate al UE este un exemplu de acțiune comună, eficientă, a UE, într-un caz în care unul dintre membrii săi a fost lovit de o astfel de tragedie. Fondul de solidaritate al UE permite oferirea de ajutor rapid, de urgență și reprezintă, fără îndoială un semnal pozitiv pentru cetățenii acesteia.

Derek Vaughan (S&D), *în scris*. – Consider binevenit votul favorabil pentru eliberarea de fonduri pentru victimele cutremurului din regiunea Abruzzo. Reacția noastră la dezaastre naturale, cum a fost devastarea la care am fost martori în Italia, trebuie să depășească domeniul politicii. Măsurile pentru sprijinirea victimelor acestei catastrofe să-și reconstruiască viețile, casele și viitorul reprezintă cu siguranță o chestiune cu care va fi de acord orice deputat din acest Parlament care are o urmă de umanitate.

Fondul de solidaritate al UE ne permite să acționăm ca o comunitate pentru a ameliora necazurile și suferința. De la constituirea sa, fondul a fost utilizat pentru a ajuta persoane din mai mult de jumătate dintre statele membre ale UE și în cazul a peste 20 de dezaastre, de la inundații la incendii forestiere, secetă și erupții vulcanice. Rețin, de asemenea, că oamenii din Țara Galilor au fost printre cei care au beneficiat de finanțare în urma inundațiilor masive din 2007.

Cu toate acestea, trebuie examinate veniturile fondului și există motive solide pentru a permite fondului să aibă propriile resurse, astfel încât alte proiecte să nu fie afectate de mobilizarea fondului.

Sper ca într-un fel acești bani să poată contribui și la reconstruirea comunităților care au fost distruse, nu numai a clădirilor.

- Raport: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *în scris*. – Îmbunătățirea cooperării judiciare în procedurile penale între autorități care exercită competențe paralele este deosebit de importantă. În situația în care faptele care au dus la comiterea unei infracțiuni cad în jurisdicția a două sau mai multe state membre, este necesar ca procedurile penale să fie desfășurate în cea mai potrivită jurisdicție, iar instituirea unui cadru comun și unitar pentru alegerea acestei jurisdicții într-un mod obiectiv și transparent este esențială. Aplicarea ineficientă a principiului *ne bis in idem*, principiu conținut în Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen conduce la încălcarea drepturilor fundamentale și contravine obiectivului UE de a crea un spațiu comun de libertate, securitate și justiție. Raportul pe care l-am votat vine în sprijinul garantării respectării acestui principiu în întreg spațiu judiciar european și nu doar în cadrul procedurilor naționale, de aceea salut adoptarea lui în ședința de ieri.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris*. – (LT) Am votat pentru acest raport având în vedere că chestiunile legate de conflictele de competențe trebuie soluționate cât mai eficient posibil prin încercarea de a se ajunge la un consens. Ar trebui să fim încântați că principiul *ne bis in idem* este asigurat în cazul instanțelor judecătorești ale statelor. Este regretabil că raportul nu prevede metode de soluționare a conflictelor de competențe, stabilind care stat trebuie să-și exercite competența. De asemenea, rolul Eurojust nu este definit în mod clar. Cu toate acestea, acest raport reprezintă un stimul pentru obținerea altor decizii importante în domeniile libertății cetățenilor, justiției și afacerilor interne.

David Casa (PPE), *în scris*. – Într-o lume în continuă globalizare și în situația în care există 27 de state membre în UE, probabilitatea existenței unor conflicte de competențe este mare și ar putea apărea probleme. Prin urmare, am votat favorabil.

Carlos Coelho (PPE), *în scris*. – (PT) Consider că este esențial ca procedurile penale să devină mai eficiente, asigurându-se în același timp administrarea corectă a justiției. Această decizie-cadru va contribui la prevenirea și soluționarea conflictelor de competențe, va asigura inițierea procedurilor în cadrul celei mai adecvate jurisdicții și va face alegerea competenței penale mai transparentă și mai obiectivă în situații în care evenimentele sunt guvernate de competența a mai mult de un stat membru.

Sper că în acest mod pot fi prevenite procedurile penale inutile fără a se ajunge, totuși, la creșterea birocrăției atunci când se abordează cazuri în care sunt rapid disponibile opțiuni mai adecvate. De exemplu, în cazurile în care statele membre au instituit instrumente sau acorduri mai flexibile, acestea trebuie să prevaleze. De fapt, existența situațiilor în care aceleași persoane pot fi supuse unor procese penale paralele, în legătură cu aceleași evenimente și în state membre diferite poate conduce la încălcări ale principiului *ne bis in idem*, care trebuie pus în aplicare în mod eficient în întregul spațiu judiciar european. Sprijin, de asemenea, implicarea crescută a Eurojust încă de la inițierea procesului.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson și Marita Ulvskog (S&D), *în scris*. – (SV) Noi, Partidul Social Democrat suedez alegem să ne abținem, deoarece considerăm că statele membre sunt cele care ar trebui să decidă care sunt autoritățile ce trebuie considerate competente în cadrul procedurilor de consultare. Considerăm, de asemenea, că implicarea Eurojust trebuie să fie complementară și secundară în relație cu statele membre și că mandatul agenției nu trebuie sub nicio formă să fie extins prin intermediul acestei decizii.

Cu toate acestea, multe puncte din raportul Parlamentului îmbunătățesc propunerea pentru o decizie-cadru. Este important, nu numai pentru autoritățile naționale, ci și în special pentru persoanele suspecte sau acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, să existe termene clare, garanții procedurale și alte mecanisme de protecție.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Acțiunea concertată a statelor membre privind prevenirea și soluționarea conflictelor de exercitare a competențelor în procedurile penale este esențială pentru o justiție mai eficientă atunci când se desfășoară proceduri de acest tip. Prin urmare, este de dorit să se realizeze concentrarea procedurilor penale care afectează jurisdicții diferite într-un singur stat membru, în conformitate cu criterii obiective și în scopul asigurării transparenței necesare, nu numai pentru a preveni pierderea timpului și a resurselor, ci și datorită costurilor implicate și a faptului că este esențială creșterea consecvenței și a eficienței procedurilor.

Prin urmare, este esențial contactul direct – cât mai concis posibil – între autoritățile naționale competente pentru a stabili jurisdicția adecvată și respectivul transfer al procedurilor. În acest context, este important să avem în vedere drepturile persoanei acuzate, pe parcursul procedurilor penale, având în vedere că unul dintre obiectivele fundamentale ale Uniunii Europene este acela de a oferi cetățenilor săi un spațiu de libertate, securitate și justiție, fără frontiere interne.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Am votat împotriva acestui raport datorită scopului său de a consolida rolul Eurojust. Din punct de vedere juridic, proiectul de decizie-cadru a Consiliului protejează mai bine corectitudinea hotărârilor luate, în special pentru că garantează în mod clar principiul *ne bis in idem*: acela că o persoană nu poate fi condamnată de două ori în cadrul aceleiași proceduri penale. În ciuda faptului că raportoarea a recunoscut acest fapt, amendamentele introduse consolidează rolul Eurojust în domenii care sunt de competența exclusivă a statelor membre. În acest fel, precum și prin intervenția sa preconizată în cadrul procedurilor, Eurojust devine o autoritate mai înaltă decât statele membre, datorită faptului că acestora din urmă le este luată posibilitatea de a ajunge la un acord cu privire la cine are autoritate asupra procedurilor.

Nu considerăm că este acceptabil ca justificarea pentru toate acestea să fie „pierderea timpului și a resurselor”. Transferul competențelor statelor membre către UE în termeni de justiție, precum și în alte domenii slăbește suveranitatea acestora și s-a dovedit că nu servește interesele publicului în ceea ce privește apărarea drepturilor, libertăților și a garanțiilor. În opinia noastră, acesta este un alt exemplu care dovedește acest lucru.

Bruno Gollnisch (NI), *în scris*. – (FR) Principiul *ne bis in idem* – conform căruia aceeași persoană nu poate fi judecată de două ori pentru aceeași infracțiune – este un principiu fundamental de drept într-o democrație. Eu personal sunt o victimă a încălcării acestui principiu în Franța, fiind încă urmărit penal în baza unui ordin guvernamental pentru o chestiune în legătură cu care am fost găsit, totuși, absolut nevinovat de Curtea de Casație.

Acest lucru se datorează în special abuzului de autoritate al dnei Wallis, raportarea pentru imunitatea mea, care a permis utilizarea tuturor căilor posibile prin care să-mi fie ridicată protecția la care aş avea dreptul dacă ar fi respectate normele justiției, moralității sau ale jurisprudenței acestui Parlament.

Cu toate acestea, raportul dnei Weber nu vizează prevenirea acestor cazuri *ne bis in idem*. În acest sens, există o convenție europeană din 2000, care satisface, se pare, cerințele specialiștilor și respectă principiile statului de drept.

Nu, raportul Weber vizează de fapt să confere Eurojust, pe care mulți doresc să-l transforme într-un serviciu public european de urmărire penală, atribuții de control și de decizie asupra competențelor naționale. De aceea am votat împotriva.

Ian Hudghton (Verts/ALE), în scris. – Am votat în favoarea raportului Weber privind prevenirea și soluționarea conflictelor de exercitare a competențelor în cadrul procedurilor penale. Activitățile penale grave au dobândit un caracter transfrontalier cu un nivel din ce în ce mai ridicat, iar UE joacă un rol important în combaterea acestor activități. Proceduri mai clare pentru schimbul de informații în cadrul procedurilor penale vor întări cooperarea între statele membre și vor îmbunătăți capacitatea națiunilor individuale de luptă împotriva infracționalității. Trebuie avute în vedere întotdeauna drepturile fundamentale și, în opinia mea, raportul Weber este îmbunătățit prin decizia-cadru propusă.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), în scris. – Am decis să mă abțin de la votul final. Cu toate că la votul în bloc există unele amendamente bune cu privire la drepturile omului (de exemplu, amendamentele 6 și 15), există totuși amendamente care comută competențele statelor membre către Eurojust (de exemplu, amendamentele 3, 9, 16, 17 și 18). Consider că acestea trebuie să aparțină statelor membre.

Propunere din partea Conferinței președinților: Numiri în funcție în cadrul comisiei speciale pentru criza financiară, economică și socială

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Crearea Comisiei speciale pentru criza financiară, economică și socială se poate dovedi esențială pentru clădirea viitorului UE. Experiența membrilor acesteia este esențială pentru punerea în practică a sarcinilor și propunerilor care vor fi prezentate de către această comisie specială. Cred că lista membrilor include deputați din acest Parlament, care sunt respectați și au multă experiență în diferite domenii afectate de contextul actual al crizei. De asemenea, aceștia vor putea contribui, prin urmare, la discutarea și prezentarea măsurilor relevante pentru corectarea erorilor sistemului financiar care au condus la situația actuală, aducând o contribuție importantă la pregătirea pentru posibila adoptare în viitor a unei legislații mai bune, justificate în mod adecvat.

Consider, de asemenea, că această comisie va trebui să funcționeze mai mult de cele 12 luni preconizate și că poate fi revizuită componența acesteia, pentru a permite monitorizarea și evaluarea măsurilor care vor fi adoptate în contextul crizei actuale.

- Propunere comună de rezoluție: Summitul G20 de la Pittsburgh (24-25 septembrie) (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), în scris. – (PT) Sunt încântată de acordurile încheiate la summitul G20 de la Pittsburgh. Sunt sigură că acestea reprezintă un pas în direcția bună. Prioritățile imediate trebuie să asigure creșterea robustă și durabilă a economiei reale, să garanteze buna funcționare a piețelor de credit și de capital, să sprijine și să promoveze ocuparea forței de muncă și să protejeze oamenii de impactul negativ al crizei, acordând o atenție specială persoanelor celor mai sărace și mai vulnerabile.

Creșterile rapide ale datoriilor publice și ale deficitelor bugetare sunt îngrijorătoare. Importanța instituirii unor finanțe publice durabile pe termen lung trebuie accentuată, pentru a evita plasarea poverii pe umerii generațiilor viitoare. Cu toate acestea, este regretabilă lipsa evaluării problemelor principale legate de reglementare și supraveghere care au produs criza financiară. Înțelegerea a ceea ce s-a întâmplat la acel nivel constituie o prioritate și contribuie astfel la evitarea repetării erorilor din trecut.

Dominique Baudis (PPE), în scris. – (FR) Lumea se confruntă cu o contradicție care va fi dificil de rezolvat. Pe de o parte, criza economică și consecințele sale sociale necesită măsuri urgente pentru a relansa creșterea economică care determină crearea de locuri de muncă. Aceasta a fost agenda G20 de la Pittsburgh. Pe de altă parte – iar aceasta va constitui o provocare pentru conferința de la Copenhaga – lupta împotriva schimbărilor climatice prin reducerea consumului de energie este la fel de urgentă. Cu alte cuvinte, trebuie să repornim instalația și să ne asigurăm că aceasta poluează mai puțin. În plus, aceste două aspecte nu pot fi rezolvate

unul după altul; ambele sunt urgente. Relansarea activității economice este urgentă, la fel și limitarea consecințelor activității economice. La summitul G20 de ieri, precum și la conferința privind schimbările climatice de mâine, Uniunea Europeană trebuie să găsească o cale îngustă între două amenințări formidabile în egală măsură. Instituțiile europene trebuie înființate cât mai rapid posibil în baza Tratatului de la Lisabona adoptat de cele 27 de țări ale Uniunii. „Trăgând de timp” pentru a amâna acest moment, președintele ceh, dl Klaus, își asumă o mare responsabilitate față de 500 de milioane de cetățeni ai Uniunii.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), în scris. – (LT) Uniunea Europeană are nevoie de o supraveghere mai strictă a pieței financiare pentru care să fie răspunzătoare o singură instituție (G20). Este important să asigurăm stabilitatea fiscală pe termen lung, astfel încât generațiile viitoare să nu suporte o povară prea mare, precum și pentru a crea mai multe locuri de muncă și pentru a proteja oamenii față de impactul crizei. Este deosebit de important să acordăm prioritate creării de locuri de muncă, asigurării creșterii unui sector extins și stabil al economiei reale, securizării adecvate a piețelor de capital și a activităților de credit, menținerii și stimulării ocupării forței de muncă, precum și protejării populației de consecințele negative ale crizei, acordând o atenție specială persoanelor țărilor celor mai sărace și mai afectate. Astăzi trebuie să consolidăm dialogul social la toate nivelurile pentru a evita reducerile salariale și a asigura faptul că salariile cresc proporțional cu creșterea productivității. Crearea de noi locuri de muncă trebuie privită drept cel mai important obiectiv.

Pascal Canfin (Verts/ALE), în scris. – Grupul Verts/ALE a votat în favoarea rezoluției G20 din mai multe motive, printre care: – făcând trimitere la necesitatea de a elabora noi indicatori mai specifici decât PIB-ul, PE transmite un semnal clar că „redresarea economică” nu trebuie să se bazeze pe o „abordare status quo”, ceea ce este în conformitate cu solicitarea noastră de a dezvolta „o nouă ordine ecologică mondială”; – rezoluția insistă asupra necesității de a aborda dezechilibrele globale, în special dezechilibrele cursului de schimb și volatilitatea prețului mărfurilor într-un cadru multilateral; – rezoluția transmite un semnal bun în direcția instituirii unei taxe pe tranzacțiile financiare, lucru care nu s-a întâmplat niciodată până în prezent; – în ceea ce privește criza financiară, PE prezintă o declarație puternică privind coordonarea internațională care trebuie să vizeze evitarea arbitrajului între sistemele de reglementare. Acesta subliniază, de asemenea, că îmbunătățirea normelor prudențiale în contextul G20 constă în abordarea „minimei armonizări” care nu trebuie să împiedice UE să aplice standarde mai ridicate; – în ceea ce privește supravegherea sectoarelor financiare, PE a făcut un pas semnificativ către o abordare consolidată și mai centralizată a supravegherii pieței financiare, instituirea unei singure autorități de supraveghere financiară fiind unul dintre obiectivele finale.

Maria da Graça Carvalho (PPE), în scris. – (PT) G20 s-a angajat să ajungă la un acord la summitul de la Copenhaga și este esențial ca UE să continue să joace un rol principal în cadrul negocierilor, pentru a obține un acord echitabil, cuprinzător. Obținerea unui acord la Copenhaga poate stimula creșterea economică, promovând tehnologiile curate și asigurând crearea de noi locuri de muncă în țările industrializate și în cele în curs de dezvoltare.

Existența unui acord privind sprijinul financiar și tehnic pentru energii curate, regenerabile și eficiența energetică în țările în curs de dezvoltare este esențială pentru obținerea unui acord solid la Copenhaga. Este importantă definirea unui model concret pentru a maximiza șansele de a încheia un acord la Copenhaga. Acordul internațional trebuie să asigure reduceri colective ale emisiilor de gaze cu efect de seră în baza recomandărilor celui de-al patrulea Raport de evaluare al Comitetului interguvernamental pentru schimbările Climatice (25-40% pentru 2020, față de 1990) și trebuie să prevadă o reducere pe termen lung pentru UE și alte țări industrializate de cel puțin 80% până în 2050, comparativ cu 1990.

David Casa (PPE), în scris. – Summitul G20 care a avut loc la Pittsburgh la 24 și 25 septembrie a avut succes în diferite domenii, cum ar fi discutarea necesității de a aborda cauzele fundamentale ale crizei financiare pentru a asigura faptul că astfel de evenimente nu se vor mai produce în viitor. Sunt de acord cu acest lucru și, prin urmare, am votat în favoarea rezoluției.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic și Alf Svensson (PPE), în scris. – (SV) Am votat astăzi în favoarea rezoluției referitoare la G20. Cu toate acestea, am ales să votăm împotriva introducerii unei taxe pe tranzacțiile financiare, întrucât aceasta ar împiedica acumularea de capital de către țările sărace și ar frâna dezvoltarea și creșterea care au scos oamenii și țările din sărăcie în ultimii 30 de ani. De asemenea, ne opunem creării de locuri de muncă anticiclice la nivel internațional, având în vedere că există riscul menținerii structurilor învechite și desuete, împiedicând astfel crearea și dezvoltarea de noi locuri de muncă. Acest lucru ar impune introducerea unei taxe internaționale și a unui sistem de aplicare fără niciun control democratic și cu un risc clar cu privire la diverse tipuri de corupție. Este important

ca persoanele afectate de criză să poată primi sprijin și ajutor, însă acest lucru poate fi gestionat cel mai bine la nivel național, iar nu de către un sistem internațional birocratic.

Marielle De Sarnez (ALDE), *în scris*. – (FR) Delegația reprezentanților aleși ai *Mouvement Démocrate* (Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa – Franța) consideră binevenită adoptarea rezoluției privind concluziile G20. Prin intermediul acestui vot, Parlamentul European reafirmă faptul că: UE trebuie să instituie un sistem de supraveghere financiară și o autoritate financiară unică; trebuie să ne îndreptăm în direcția stabilității fiscale pe termen lung, astfel încât să nu existe efecte negative pentru generațiile viitoare; prioritățile imediate trebuie să fie crearea de locuri de muncă și protejarea cetățenilor împotriva impactului crizei. Am votat în favoarea amendamentelor 5, 8, 11, 12 și 13 și regretăm faptul că Parlamentul European nu merge mai departe în ceea ce privește transparența contabilității, lupta împotriva paradisurilor fiscale și angajamentele ecologice („noua ordine ecologică mondială”). Am dori, de asemenea, să reiterăm angajamentul față de o taxă pe tranzacțiile financiare pe baza modelului taxei Tobin. În această privință, invităm Parlamentul European să înceapă dezbaterile pentru definirea unei astfel de taxe.

Frank Engel (PPE), *în scris*. – (FR) Cu toate că suntem de acord asupra orientărilor principale ale rezoluției Parlamentului European referitoare la summitul G20 de la Pittsburgh – și din acest motiv am susținut-o – delegația la Luxemburg a Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat) dorește să-și exprime unele rezerve cu privire la unele elemente ale acestei rezoluții care sunt nesatisfăcătoare.

În primul rând, concluziile de la Pittsburgh menționează necesitatea de a determina beneficiarii măsurilor de salvare să contribuie la costul acestor măsuri. Acest lucru nu este același cu instituirea unei taxe pe tranzacțiile financiare, astfel cum sugerează rezoluția Parlamentului. În al doilea rând, recomandăm instituirea unui sistem de supraveghere financiară care să combine, în viitor, autoritățile naționale de supraveghere și cele trei organisme europene, a cărui creare este în desfășurare ca parte a procedurii legislative europene.

În cele din urmă, este importantă prevenirea utilizării răspândite a termenului „paradisuri fiscale”, împrumutat de la G20. Jurisdicții care nu reprezintă de fapt paradisuri fiscale au fost incluse în mod arbitrar pe o listă „gri”, în timp ce adevărate paradisuri fiscale continuă să eludeze toate formele de presiune exercitate de G20 și OCDE. Catalogarea unor țări cu un nivel moderat de impozitare drept paradisuri fiscale nu ne va ajuta să ajungem la sfârșitul crizei ale cărei origini se află în altă parte.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat pentru rezoluția Parlamentului European referitoare la summitul G20, care a avut loc la Pittsburgh la 24 și 25 septembrie, deoarece consider că dificultățile economice actuale trebuie utilizate ca o oportunitate de a promova obiectivele Strategiei de la Lisabona și de a reitera angajamentul de a combate șomajul și schimbările climatice, precum și de a crea o strategie europeană care să conducă la o redresare economică durabilă pe termen lung. Cu toate acestea, este regretabil faptul că nu a fost adoptată propunerea pentru o taxă tip Tobin asupra tranzacțiilor financiare, întrucât aceasta ar fi făcut posibilă limitarea speculațiilor excesive și promovarea stabilității financiare și a investițiilor pe termen lung.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) În contextul unei reduceri a crizei economice mondiale cu consecințe sociale grave, deciziile luate de G20 devin foarte importante. Prin efortul coordonat al membrilor G20 vom putea construi un sistem financiar care să contribuie la o dezvoltare economică mai echitabilă și durabilă în viitor, iar astfel vom putea să evităm crize ca cea cu care ne confruntăm în prezent.

Noi în cadrul Uniunii Europene nu putem acționa pe cont propriu în cazul în care adoptăm norme care nu sunt împărțite de alte țări, fapt care ar plasa economia europeană într-o poziție dezavantajoasă în lumea globalizată în care trăim.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris*. – (PT) Sunt încântat de acordurile la care s-a ajuns la summitul de la Pittsburgh. Ca rezultat al globalizării capitalului, măsuri care să combată și să prevină noi crize necesită un nivel maxim posibil de cooperare internațională. Sunt încântat de acorduri, care au în vedere creșterea economică, promovarea ocupării forței de muncă și reglementarea piețelor și sper ca aceste obiective să devină realitate „într-o zonă extinsă”. În ceea ce privește taxa pe tranzacțiile financiare care să permită controlul speculațiilor excesive și încurajarea investițiilor pe termen lung, aceasta ar avea sens numai în cazul în care s-ar aplica pe scară largă.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Rezoluția adoptată astăzi este în conformitate cu pozițiile adoptate deja de diferite organisme ale Uniunii Europene, inclusiv Parlamentul European, în încercarea de a ascunde adevăratele cauze ale crizei economice și sociale și, prin manipularea acesteia, de a accelera și încuraja continuarea și dezvoltarea politicilor care au dus la apariția acesteia. Printre alte lucruri, precum și în ceea ce

privește paradisurile fiscale, se consideră doar că acestea „au subminat reglementarea financiară”, menționând în treacăt recomandarea că este necesară „îmbunătățirea transparenței fiscale și a schimbului de informații”.

Ceea ce este necesar, lucru pe care rezoluția nu îl menționează, este nevoia de a ne depărta de politicile neoliberale de liberalizare și privatizare a serviciilor, de atacare a drepturilor lucrătorilor și de distrugere a infrastructurii de producție. Aceste politici sunt responsabile pentru înrăutățirea condițiilor de trai, a datoriei, șomajul ridicat, nesiguranța locurilor de muncă și sărăcie. Sunt necesare valorizarea muncii și a lucrătorilor, protejarea sectoarelor productive și a serviciilor publice, subordonarea efectivă a puterii economice față de cea politică, combaterea și sancționarea corupției și a infracționalității economice, precum și eliminarea paradisurilor fiscale.

Robert Goebbels (S&D), *în scris.* – (FR) Am votat împotriva tuturor amendamentelor depuse de Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană privind rezoluția G20 pentru a protesta împotriva tacticii acestui grup de a redeschide mereu dezbaterile cu amendamente demagogice generale. Verzii au negociat propunerea comună de rezoluție și au obținut un rezultat pozitiv în privința multor amendamente. Totuși, aceștia nu au semnat rezoluția comună, astfel încât să poată face o scenă în plen.

Bruno Gollnisch (NI), *în scris.* – (FR) Am votat împotriva rezoluției referitoare la G20 dintr-un motiv foarte solid: aceasta nu ridică la niciun punct problema sistemului financiar global care s-a aflat la baza crizei. Stipulează chiar că avem nevoie de și mai multă globalizare, mai multă liberalizare, prin așa-numita protejare a instituțiilor multilaterale și a organismelor destinate să devină un guvern global.

Cu toate acestea, refuzul de a schimba sistemul reprezintă o garanție a eșecului câtorva măsuri utile și necesare propuse. Încercarea de a salva cu orice preț sistemul așa cum este el în prezent, cu piețe care sunt din ce în ce mai deconectate de economia reală, înseamnă pavarea drumului pentru alte crize și asigurarea faptului că nu va fi atins obiectivul declarat al creării de locuri de muncă.

Economia nu este un obiectiv în sine: este doar unul dintre mijloacele de realizare a obiectivelor politice, progresul în cadrul societăților și dezvoltarea umană. Atât timp cât vă supuneți presupuselor sale cerințe și capitulați în fața așa-numitelor legi neschimbătoare ale pieței, nu veți rezolva nicio problemă.

Sylvie Goulard (ALDE), *în scris.* – (FR) În numele Grupului Aliaței Liberalilor și Democraților pentru Europa, doresc să explic abținerea noastră de la votul privind amendamentul Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană privind o taxă după modelul taxei Tobin. Grupul nostru a hotărât constituirea unui grup de lucru cu privire la această chestiune, pentru a clarifica scopul și detaliile practice ale acestei taxe. Ca urmare, grupurile politice, în deplină cunoștință de cauză, vor putea conveni asupra unei abordări comune a acestei chestiuni, care să aibă același înțeles pentru toată lumea și care să poată fi susținută în fața organismelor internaționale relevante.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *în scris.* – Am votat în favoarea rezoluției referitoare la summitul G20 de la Pittsburgh. Criza economică actuală este efectiv de natură globală, atât ca origini, cât și ca efecte, iar, prin urmare, acțiunea internațională concertată este esențială pentru găsirea de soluții. Guvernele naționale dețin toate un rol în cadrul acestor soluții, iar acțiunea comună la nivel european va asigura poziția de frunte a Europei în procesul de demarare a redresării globale. Guvernul scoțian avansează un program care vizează sprijinirea locurilor de muncă și a comunităților, consolidarea educației și competențelor, precum și investițiile în inovare și în industriile viitorului. Alături de alte țări din Europa, vom putea depăși provocările cu care ne confruntăm în prezent.

Arlene McCarthy (S&D), *în scris.* – Eu și colegii mei laburiști sprijinim ferm angajamentul luat de G20 de a conlucra în legătură cu o taxă pe tranzacțiile financiare. Având în vedere costurile suportate de contribuabili în timpul crizei, este esențială asigurarea faptului că sectorul financiar contribuie pe deplin și echitabil la îmbunătățirea finanțelor publice. Taxa Tobin este un model de taxă pe tranzacțiile financiare care a fost propus. Nu am sprijinit amendamentul 8, întrucât trebuie să luăm în considerare toate opțiunile înainte de a ne angaja specific în favoarea unei taxe de „tip Tobin”. În plus, amendamentul sugerează că trebuie avută în vedere o formă europeană unilaterală a acestor taxe. Industria serviciilor financiare este o industrie globală și eforturile noastre trebuie să rămână în sfera asigurării unei taxe asupra tranzacțiilor care să fie eficientă și să poată fi pusă în aplicare la nivel global.

David Martin (S&D), *în scris.* – M-am abținut de la votul asupra amendamentului 8 cu privire la taxa pe tranzacțiile financiare. Sunt în favoarea unei astfel de taxe, însă consider că pentru a fi eficientă, aceasta trebuie aplicată la nivel global, nu numai la nivel european.

Franz Obermayr (NI), *în scris.* – (DE) Propunerea comună de rezoluție referitoare la summitul G20 de la Pittsburgh conține multe elemente pozitive. Aceasta subliniază clar, de exemplu, dificultățile legate de măsurile de stimulare a politicii fiscale care au fost puse în aplicare de către majoritatea statelor. Un rol semnificativ trebuie să fie acordat consolidării bugetelor naționale în anii care vin. De asemenea, consider binevenit faptul că se face o încercare de a identifica originile crizei, făcându-se trimitere la speculațiile nelimitate și la lipsa de reglementare pe piața financiară. Totuși, acest lucru a fost efectuat într-un mod superficial. Nu există o penetrare până la nivelul reformelor efective, necesare. Având în vedere criza imensă în care ne găsim și care, din nefericire, produce din ce în mai mulți șomeri, acest lucru este mult prea puțin. Din acest motiv, m-am abținut de la vot.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Propunerea de rezoluție referitoare la summitul G20 de la Pittsburgh afirmă clar că această criză este rezultatul asumării necugetate și iresponsabile de riscuri de către unele instituții financiare, alături de lipsa de reglementare de pe piața financiară. Prin urmare, a fost lăsată ușa larg deschisă pentru speculații totale. În consecință, este și mai important să adoptăm rapid norme adecvate pentru piețe. Ideile avansate în rezoluție în această privință sunt, în parte, foarte binevenite. Cu toate acestea, este regretabil faptul că propunerea susține, de asemenea, dispozițiile Basel II, care, știu din experiență, au condus la situația în care fluxul de capital către întreprinderile mici și mijlocii a fost, practic, întrerupt. Nu pot susține eliminarea în mare măsură a secretului bancar, din considerație pentru cei mai mulți clienți mici ai băncilor și din acest motiv am decis să mă abțin de la votul final.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *în scris.* – (PT) În primul rând, doresc să aplaud faptul că la reuniunea G20 au fost abordate aspecte atât de importante cum ar fi creșterea economică durabilă, ocuparea forței de muncă și potențialul fenomen al schimbărilor climatice, care ar putea amenința condițiile de viață de pe planeta noastră. Acestea sunt probleme globale actuale, considerate în mod universal ca fiind vitale pentru procesul european de creștere economică.

În această privință, salutăm faptul că s-a decis păstrarea stimulentei pentru relansarea economică și angajamentul arătat față de o strategie care poate face ca principiile Agendei de la Lisabona să devină viabile, în special interesul global manifestat față de punerea în aplicare a Pactului mondial privind ocuparea forței de muncă. La acest punct este important de subliniat necesitatea urgentă de a crea un fond pentru locuri de muncă anticiclice la nivel internațional și pachete de stimulente fiscale ambițioase care să sprijine crearea și păstrarea locurilor de muncă, alături de politici sociale solide pentru a sprijini grupurile cele mai vulnerabile.

Marit Paulsen, Olle Schmidt și Cecilia Wikström (ALDE), *în scris.* – (SV) Criza financiară a apărut în parte ca rezultat al abuzului băncilor față de încrederea clienților și al asumării de riscuri excesive pe banii clienților. Considerăm că este necesară o discuție mai detaliată asupra modului în care trebuie abordate tranzacțiile financiare internaționale. Nu considerăm că taxa Tobin ar fi eficientă pentru prevenirea speculațiilor, însă considerăm utilă o discuție despre modul în care instituții financiare cum sunt băncile, fondurile de investiții și societățile de asigurare pot contribui la crearea unei piețe financiare solide și stabile. Criza financiară a arătat că sunt necesare soluții internaționale pentru abordarea problemelor internaționale. Prin urmare, această discuție ar trebui să aibă loc la nivel global, nu numai la nivelul UE.

Paulo Rangel (PPE), *în scris.* – (PT) Doresc să aplaud acordurile încheiate la summitul G20, de care sunt foarte mulțumit și care au fost privite de către toată lumea drept un pas în direcția bună.

Având în vedere că au fost discutate aspecte atât de importante ca reglementarea și supravegherea piețelor financiare, precum și durabilitatea finanțelor publice, doresc să accentuez chestiunea creșterii economice durabile și a ocupării forței de muncă.

Sunt încântat că prioritățile adoptate de G20 se bazează pe creșterea durabilă a economiei reale, care nu va constitui doar motorul care asigură crearea de locuri de muncă, ci va funcționa și ca garanție pentru protejarea publicului de impactul negativ al crizei, în special a persoanelor celor mai sărace și mai vulnerabile. Sunt încântat, de asemenea, de ceea ce au întreprins liderii G20 pentru abordarea crizei ocupării forței de muncă la nivel internațional, transformând promovarea ocupării forței de muncă într-un element central al planurilor de redresare.

Regret doar faptul că nu s-a ajuns la niciun acord în cadrul G20 cu privire la lupta globală împotriva schimbărilor climatice.

Frédérique Ries (ALDE), *în scris.* – (FR) A fost important ca Parlamentul European să transmită un mesaj clar principalilor lideri ai lumii în urma summitului G20 de la Pittsburgh. Acest lucru a fost efectuat prin rezoluția adoptată astăzi, care subliniază faptul că deși partea cea mai gravă a crizei financiare a fost depășită,

consecințele în termeni de buget și ocupare a forței de muncă vor fi simțite mult timp, în lipsa unei acțiuni comune a Uniunii Europene, a Statelor Unite și a Chinei. Aceasta din urmă a luat deja decizii privind reforma FMI, supravegherea primelor intermediarilor, cerințele de capital și transparența privind produsele financiare complexe, astfel încât G20 nu a fost în zadar.

Cu toate acestea, mai trebuie finalizate cel puțin trei sarcini esențiale în cazul în care dorim progrese în domeniul controlului globalizării. Prima este găsirea de soluții în privința paradisurilor fiscale, având în vedere că lipsesc mulți bani de la bugetele statelor. Cea de-a doua este împiedicarea unei furtuni monetare care ar putea apărea dacă nu se reechilibrează cursurile de schimb, precum și urmărirea devalorizărilor concurențiale. Cea de-a treia este soluționarea volatilității prețurilor la mărfurile de bază, în special la produsele alimentare, având în vedere că aceasta deține un rol în creșterea dezechilibrelor și a sărăciei în lume.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris*. – (PL) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, recentul summit G20 de la Pittsburgh a confirmat stabilizarea treptată a situației economice. Cu toate acestea, este necesar să ținem seama în continuare de problemele cu care se pot confrunta anumite economii. Reuniunea a constituit o oportunitate de a confirma determinarea statelor de a reforma sistemul reglementării financiare. Cel mai mare pericol, căruia nu trebuie să-i permită apariția, este creșterea în continuare a șomajului, scăderea cererii și reducerea producției. Principiile propuse la Pittsburgh trebuie să constituie fundamentul pentru dezvoltarea economică mondială comună. Summitul a confirmat necesitatea continuării activității de creare a instituțiilor și instrumentelor de verificare și monitorizare într-o varietate de domenii ale pieței globale.

Peter Skinner (S&D), *în scris*. – Partidul Laburist din Parlamentul European a sprijinit această rezoluție și a acordat sprijin consolidării progresului obținut luna trecută la Pittsburgh. În lipsa asumării unor angajamente care să îmbunătățească supravegherea multilaterală în cadrul FMI și fără implicarea și a altor economii decât membrii actuali, se poate preconiza numai un succes efectiv minim. Există multe lucruri de apreciat în legătură cu această rezoluție și cu o gândire atentă se poate preconiza un progres mai mare în fața problemelor crizei financiare.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris*. – (PT) În primul rând aplaud faptul că la reuniunea G20 s-au abordat aspecte atât de importante precum creșterea economică durabilă, ocuparea forței de muncă și potențialul fenomen al schimbărilor climatice, care ar putea amenința condițiile de viață de pe planeta noastră. Acestea sunt probleme globale actuale, considerate în mod universal ca fiind vitale pentru procesul european de creștere economică.

În această privință, salutăm faptul că s-a decis păstrarea stimulentele pentru relansarea economică și angajamentul arătat față de o strategie care poate face ca principiile Agendei de la Lisabona să devină viabile, în special interesul global manifestat față de punerea în aplicare a Pactului mondial privind ocuparea forței de muncă. La acest punct este important de subliniat necesitatea urgentă de a crea un fond pentru locuri de muncă anticiclice la nivel internațional și pachete de stimulente fiscale ambițioase care să sprijine crearea și păstrarea locurilor de muncă, alături de politici sociale solide pentru a sprijini grupurile cele mai vulnerabile.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *în scris*. – (EL) Partidul Comunist elen a votat împotriva propunerii comune de rezoluție prezentată de conservatori, social-democrați și liberali, deoarece aceasta condensează ambiția strategică a monopolurilor pentru a deplasa consecințele dureroase ale crizei financiare capitaliste asupra claselor muncitoare. Exponenții politici ai capitalismului invită în rezoluția lor guvernele burgheze să continue să sprijine giganții monopolști cu bani publici fierbinți și, în același timp, să „instituie finanțe publice solide”, prin care aceștia vizează reduceri și mai mari ale cheltuielilor sociale în domeniile sănătății, asigurărilor sociale, educației și altele. Ei salută crearea de „locuri de muncă demne” care vor înlocui activitatea cu normă întreagă, permanentă, cu locuri de muncă slab remunerate, flexibile și nesigure, cu un nivel minim posibil al drepturilor. Reprezentanții politici ai plutocrației propun această „demnitate” claselor muncitoare. Rezoluția solicită consolidarea organizațiilor internaționale imperialiste (FMI, Banca Mondială, OMC) și pavează drumul pentru o revenire „ecologică” a capitalului sub pretextul schimbărilor climatice și al liberalizării complete a comerțului internațional, care semnaleză o și mai mare penetrare de către monopoluri a piețelor țărilor în curs de dezvoltare și sărace și jefuirea resurselor generatoare de bogăție și a resurselor umane.

- Propunere de rezoluție: Efectele crizei financiare și economice mondiale asupra țărilor în curs de dezvoltare și asupra cooperării pentru dezvoltare (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), *în scris*. – (PT) Țările în curs de dezvoltare sunt afectate sever de crize succesive, cum ar fi criza alimentară și cea a prețului combustibilului, precum și de schimbările climatice. Acestea suferă grav de pe urma consecințelor crizei financiare și a recesiunii economice. Este esențial ca UE

și statele membre să-și asume responsabilitatea de actori internaționali, îndeplinindu-și angajamentele publice privind ajutorul pentru dezvoltare, precum și să continue să contribuie la realizarea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului.

UE a angajat 8,8 miliarde de euro pentru ajutor pentru dezvoltare, sprijin bugetar și finanțare pentru agricultură în vederea luării unor măsuri imediate și propune o contribuție de 500 de milioane de euro pentru sprijinirea cheltuielilor sociale în țările în curs de dezvoltare prin mecanismul FLEX pentru țările ACP. Este important ca sprijinul bugetar să se concentreze asupra domeniilor sănătății, muncii decente, educației, serviciilor sociale și al creșterii economice ecologice. Comisia trebuie să găsească noi surse de finanțare pentru a proteja Fondul European de Dezvoltare (FED) și este important, de asemenea, ca FED să fie inclus în bugetul comunitar. Este necesară, de asemenea, o consecvență crescută între politicile UE privind comerțul internațional, bugetul schimbările climatice și dezvoltarea.

Ajutorul pentru dezvoltare trebuie să favorizeze...

(Explicarea votului a fost redusă în conformitate cu prevederile articolului 170 alineatul (1) punctul (1) din Regulamentul de procedură)

David Casa (PPE), în scris. – În ciuda faptului că țările în curs de dezvoltare nu constituie cu siguranță originea crizei, este în mod sigur adevărat că acestea au fost afectate în mod negativ și disproporționat de aceasta, în cea mai mare măsură. Din acest motiv, am votat în favoarea acestei rezoluții.

Carlos Coelho (PPE), în scris. – (PT) Cu toate că criza economică și financiară actuală și-a avut originea în Statele Unite, consecințele sale au fost resimțite în întreaga lume. Aceasta a afectat Europa și, cel mai sever, țările în curs de dezvoltare, fie prin costuri umane, care au plasat milioane de persoane într-o sărăcie extremă, fie prin slăbirea economiilor deja fragile ale acestora.

Este urgent ca toate entitățile care dețin un rol activ în cadrul ajutorului public pentru dezvoltare – în special instituțiile de la Bretton Woods – să răspundă în mod rapid și eficient la această situație. Este esențial, de asemenea, ca Uniunea Europeană și statele sale membre să-și asume responsabilitățile unor actori principali în ceea ce privește ajutorul pentru dezvoltare, îndeplinindu-și angajamentele internaționale față de aceste țări, printr-o creștere urgentă a ajutorului, în vederea realizării Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului și printr-o creștere urgentă a volumului ajutorului public pentru dezvoltare, care este insuficient pentru a reacționa la pagubele colaterale ale crizei în țările în curs de dezvoltare.

Insist, de asemenea, ca în special în perioada premergătoare Conferinței de la Copenhaga, UE și alți actori internaționali să-și definească politicile privind comerțul internațional, schimbările climatice, ajutorul umanitar și dezvoltarea. Din aceste motive, sprijin această rezoluție.

Corina Crețu (S&D), în scris. – Ne confruntăm cu o situație de urgență în domeniul dezvoltării și al ajutorului umanitar, din cauza crizei economice, ale cărei costuri umane sunt din ce în ce mai mari, cu atât mai mult cu cât recesiunea survine după criza alimentară și cea a prețului petrolului. Din păcate, una din consecințele directe ale crizei economice este criza donatorilor internaționali, pe fondul sărăciei în creștere accelerată. Numai în 2009 au căzut în sărăcie extremă 90 de milioane de oameni și numărul șomerilor a crescut cu 23 de milioane. Sunt dătătoare de speranță propunerile adoptate azi pentru ajutorarea celor mai vulnerabile țări, cele în curs de dezvoltare, dar nu sunt suficiente, câtă vreme cei 6 miliarde de dolari, obținuți din vânzarea rezervelor de aur ale FMI și destinați ajutorării țărilor sărace, pot acoperi doar 2% din nevoile acestora. Drept urmare, cred că se impune o presiune sporită asupra statelor G20 de a-și asuma concret responsabilitatea majoră în declanșarea crizei, prin mobilizarea resurselor ca sprijin de criză acordat țărilor în curs de dezvoltare. În spiritul acestei nevoi de eficientizare, apreciez critica din rezoluție față de omiterea abordării, la summitul de la Pittsburgh, a reformei instituțiilor financiare internaționale, în condițiile reacției greoaie la criză a sistemului de la Bretton Woods

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Țările în curs de dezvoltare au fost afectate în mod sever de criza economică și financiară actuală și există temeri că acestea vor suferi o încetinire acută sau chiar un declin serios în materie de indici de creștere economică și progres. UE și statele membre, în calitate de donatori semnificativi, trebuie să țină seama de acest fapt și să ia în considerare creșterea ajutorului pentru aceste țări. Alternativa este ca unele dintre acestea să înregistreze scăderi ireparabile până la niveluri de sărăcie care ar putea contribui la conflicte sociale și politice sau le-ar putea înrăutăți și ar putea contribui la crize în regiuni care se luptau cu dificultate pentru obținerea păcii și a dezvoltării.

Această creștere, care trebuie orientată spre flexibilitate, imaginație, solidaritate și bun simț trebuie însoțită de monitorizare riguroasă din partea donatorilor în privința modului de utilizare a ajutorului și de urmărirea efectivă a sumelor puse la dispoziție țărilor beneficiare, de la momentul transferului până la destinația finală. Societățile civile și parlamentele acestor țări trebuie implicate în acest efort spre transparență, iar UE trebuie să găzduiască dezbateri naționale cu privire la destinațiile ajutorului primit.

Chiar și în situația în care se află ea însăși în criză economică, Europa nu poate și nu trebuie să-și închidă porțile și să ignore problemele arzătoare din jurul său.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Țările în curs de dezvoltare au fost lovite puternic de criza financiară și economică actuală, care a fost generată de bănci și alți speculatori din Statele Unite. Aceasta are un impact masiv asupra economiilor lor deja slabe și va plasa milioane de persoane în șomaj. Șomerii vor căuta salvarea în Europa, pe cât posibil, crescând astfel și mai mult presiunea migrației asupra Europei. Prin urmare noi, europenii, trebuie să sprijinim consolidarea de către aceste țări a economiilor lor. Forma actuală a ajutorului pentru dezvoltare este un instrument nepotrivit în acest scop, deoarece multe fonduri dispar în găuri negre sau sunt redirecționate spre conturi bancare europene care aparțin unor despoți corupți. Din acest motiv, în ciuda a numeroase idei pozitive, m-am abținut de la votul asupra propunerii Comisiei pentru dezvoltare, în timpul votării finale.

Marit Paulsen, Olle Schmidt și Cecilia Wikström (ALDE), *în scris.* – (SV) Criza financiară a apărut în parte ca rezultat al abuzului băncilor față de încrederea clienților și al asumării de riscuri excesive pe banii clienților. Considerăm că este necesară o discuție mai detaliată asupra modului în care trebuie abordate tranzacțiile financiare internaționale. Nu considerăm că taxa Tobin ar fi eficientă pentru prevenirea speculațiilor, însă considerăm utilă o discuție despre modul în care instituții financiare precum băncile, fondurile de investiții și societățile de asigurare pot contribui la crearea unei piețe financiare solide și stabile. Criza financiară a arătat că sunt necesare soluții internaționale pentru abordarea problemelor internaționale. Prin urmare, această discuție trebuie să aibă loc la nivel global, nu numai în cadrul UE.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *în scris.* – (FI) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, după cum menționează propunerea de rezoluție a Comisiei pentru dezvoltare, spre meritul său, criza financiară și economică mondială actuală a lovit cel mai puternic cele mai sărace țări. Obiectivele de dezvoltare atinse în multe țări în curs de dezvoltare sunt supuse riscului, iar realizarea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului pare și mai dificilă. În ciuda multiplelor promisiuni făcute de țările dezvoltate, exprimate public la summiturile G20 și G8, de exemplu, valoarea ajutorului transferat țărilor în curs de dezvoltare nu se apropie deloc de sumele angajate. De fapt, chiar și înainte de izbucnirea crizei, valoarea ajutorului pentru dezvoltare din partea multor state membre ale UE era mult mai mică decât cea promisă.

Criza poate constitui, de asemenea, o nouă oportunitate. Creșterea considerabilă a resurselor Fondului Monetar Internațional și modificările sistemului de luare a deciziilor al acestei organizații reprezintă două motive să credem că pot exista evoluții favorabile. Reforma FMI și resursele suplimentare răspund unei nevoi acute, dar acestea nu sunt suficiente pentru a ameliora situația cu care se confruntă țările cele mai sărace ale lumii. Țările dezvoltate trebuie să-și respecte promisiunile cu privire la angajamentul lor față de Obiectivele Mileniului și pentru cele 0,7% din PIB necesare pentru creșterea ajutorului pentru dezvoltare. Finanțarea necesară în vederea combaterii și adaptării la schimbările climatice reprezintă o responsabilitate suplimentară de care lumea dezvoltată nu-și poate permite să scape. Pilonul fundamental al noilor norme internaționale trebuie să fie noțiunea ca în revizuirea normelor și respectarea lor să fie implicate mai multe oportunități egale.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris.* – (PL) Dnă președintă, am votat pentru adoptarea rezoluției deoarece consider că aceasta include multe remarci foarte pertinente privind cauzele și efectele situației actuale dificile din țările în curs de dezvoltare. Doresc să subliniez în special faptul că criza economică actuală este rezultatul nu numai al prăbușirii piețelor financiare, ci și al crizelor anterioare alimentară și energetică. Consider esențială luarea măsurilor care vizează o utilizare mai rapidă și mai eficientă a mijloacelor puse la dispoziție de țările dezvoltate. Acest lucru are o semnificație deosebită dacă luăm în considerare faptul că țările bogate se confruntă în prezent cu probleme interne, cum ar fi deficite bugetare sau limitări de timp. Subliniez încă o dată: este foarte importantă simplificarea procedurilor, astfel încât fondurile transferate din țările bogate către cele sărace să nu dispară într-o mare a birocrăției.

Catherine Soullie (PPE), *în scris.* – (FR) Furnizarea de ajutor țărilor în curs de dezvoltare este o datorie pe care Uniunea Europeană nu trebuie s-o abandoneze. Criza economică și financiară actuală a conferit o nouă dimensiune globalizării. Ideea unei taxe pe tranzacțiile financiare a fost benefică: președintele Sarkozy a

transformat-o într-una dintre prioritățile sale. Se pare că Europa a stabilit ritmul, iar lumea l-a urmat. Activitatea nouă, solidă a finanțelor internaționale va trebui să se bazeze pe echitate.

De aceea, regret faptul că amendamentul Striffler-Ponga a fost respins, deoarece propunea adăugarea unei taxe asupra tranzacțiilor financiare la asistența pentru dezvoltare, astfel încât țările cel mai puțin dezvoltate să poată beneficia de aceasta. Este adevărat că economiile și sistemele noastre financiare ar fi avut o povară fiscală mai mare, însă Uniunea Europeană ar fi fost astfel inițiatorul unei importante mișcări de solidaritate internațională.

Putem încă spera că rezoluția adoptată aici va încuraja Uniunea să-și onoreze angajamentele și să ajute țările în curs de dezvoltare să țină pasul cu globalizarea.

Bart Staes (Verts/ALE), în scris. – (NL) Am susținut cu convingere rezoluția depusă de Comisia pentru dezvoltare referitoare la efectele crizei financiare și economice mondiale asupra țărilor în curs de dezvoltare. PE invită UE în mod just să eradică abuzurile paradisurilor fiscale, evaziunea fiscală și scurgerile ilicite de capital din țările în curs de dezvoltare. FMI a sporit în mod just fondurile pentru combaterea crizei financiare și economice. Cu toate acestea, este de-a dreptul alarmant faptul că până în prezent, 82% din aceste resurse au ajuns în Europa și numai 1,6% în Africa. Prioritatea principală trebuie acordată acum reducerii sărăciei. Este esențial, de asemenea, să fie utilizate acordurile de parteneriat (EPA) ca mijloc de acordare de avantaje comerciale țărilor în cauză și ca aceste țări să poată exclude, de asemenea, de la negocieri, anumite produse și sectoare sensibile, cum ar fi investițiile și serviciile. Regret că nu a fost acceptat amendamentul care solicita Comisiei și statelor membre să prezinte propuneri de mecanisme inovatoare de finanțare, cum ar fi o taxă pe tranzacțiile financiare pentru completarea Asistenței publice de dezvoltare.

Iva Zanicchi (PPE), în scris. – (IT) Am votat în favoarea propunerii de rezoluție, dar consider că este necesar să ofer câteva clarificări. Criza financiară recentă a determinat o recesiune economică mondială care, datorită multiplelor sale repercusiuni, a avut un impact deosebit asupra țărilor în curs de dezvoltare, exacerbând criza alimentară: conform datelor furnizate de FAO, numărul persoanelor afectate de foamete a depășit pragul de un miliard pentru prima dată în istorie, iar numărul persoanelor subnutrite a crescut cu 100 milioane față de 2008.

Impactul crizei financiare asupra țărilor din regiunea ACP a fost devastator, provocările legate de mediul înconjurător și volatilitatea prețurilor la alimente devenind și mai complexe. Aceste țări nu sunt responsabile pentru criză, însă au suferit cele mai grave consecințe ale acesteia, beneficiind de cel mai redus ajutor. Acest nu lucru nu mai poate fi acceptat. Din aceste motive, confruntându-ne cu o situație pe care, fără a fi un clișeu, o putem numi tragică, consider că este necesar să îmbunătățim calitatea ajutorului alocat acelor țări, în loc să luăm în considerare numai cantitatea. Consider că este necesar să acționăm într-un mod mai transparent și mai eficient atunci când utilizăm fondurile și cred că este necesar să verificăm rezultatele obținute, într-o manieră imparțială.

Președinta. – Aici se încheie explicațiile votului.

9. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

10. Componenta comisiilor și a delegațiilor: a se vedea procesul-verbal

11. Transmiterea textelor adoptate în cursul prezentei ședințe: a se vedea procesul-verbal

12. Calendarul următoarelor ședințe: a se vedea procesul-verbal

13. Întreruperea sesiunii

Președinta. – Declar suspendată sesiunea Parlamentului European.

(Ședința s-a încheiat la ora 11.50)